

Παπά Παναγής Μπασιάς (1801-1888) (ή Παΐσιος κατά το Μοναχικό όνομα)

Από το βιβλίο "Άγιος Παναγής Μπασιάς", πρωτοπρεσβ. Κων.
Σ. Γκέλη. Αθήναι, 1987.

Και εις έντυπον κατάλογον του Ίερατικού Ταμείου βρίσκουμε τον πατᾶ Μπασιά συνδρομητήν, πού είχε προσφέρει αλλά και ως βοηθηματούχον.

Έτσι ό Άγιος «ούκ είχε πού την κεφαλήν κλίνειν» και ήταν αυτό ή μεγίστη χαρά του, διότι ακολουθούσε στα ίχνη του Κυρίου του Ίησου Χριστού και των Άποστόλων και όλων των Άγίων πού τά πάντα έθεώρησαν σκύβαλα και κατεφρόνησαν διά την βασιλείαν του Θεού. Παρά την ασθένειά του ζη έν μέσω του Λαού του επί ένα σχεδόν αιώνα και σφραγίζει με την ευεργετική παρουσία του την ιστορία του Ληξουριού και της Κεφαλονιάς.

Είναι παραστατικός ό λόγος του Άρχιεπισκόπου Γερμανού Καλλιγᾶ διά την καρτερίαν και ύπομονήν του Άγίου Παπᾶ-Παναγῆ διά τό σημεῖον αυτό της ζωής του:

«Ότω δέ ό μακάριος τό βιωτικόν αυτού στάδιον διελθών, κατέδειξε κατά τας δυσμάς του βίου του και την άμεμπτον αυτού ύπομονήν και καρτερίαν. Υπό δεινής καταληφθείς ασθeneίας επί έτη όλόκληρα κατέκειτο επί κλίνης οδονηρᾶς. Και ανεκούφιζε μὲν τας πικρίας της ασθeneίας ή ένδειξις της εύλαβείας όλοκλήρου της εύσεβοϋς κοινωνίας της πόλεως ταύτης, άλλ' αί οδύνην και αί θλίψεις τσαϋται ήσαν ώστε βεβαίως από παντός έτέρου στόματος ήθελε προκαλέσει λέξεις τινάς πικρίας. Η προς τον Πλάστην του Ιερέως Μπασιά άφοσίωσις τηλικαύτη ήν ώστε ού μόνον ούδεμία ούδέποτε εξήλθεν εκ του στόματος αυτού λέξις μεμψιμοιρος αλλά τούναντίον γνώσκων ό άείμνηστος ότι οι όλίγα παιδευθέντες μεγάλα ευεργετηθήσονται, μετά καρτερίας ύφίστατο τας βασάνους της πολυετοϋς νόσου ούδέν έτερον άποφαινόμενος ή τό «είη τό όνομα Κυρίου εύλογημένον» και διά της καρτερίας και Ίωβείου ύπομονής παράδειγμα γενόμενος τοις όλιγοϋύχοις και τοις μυρίας μεμψιμοιρίας εκφέρουσι και διά τας έλαχιστοτέρας του βίου δοκιμασίας».

Είναι τό γνώρισμα των Άγίων ή καθαρότης, ή ταπεινώσις και ή ύπομονή. Και τις τρεις άρετές, ό Άγιος Παναγής καλλιέργησε σε όλη του την ζωήν. Η καθαρότης της συνειδήσεώς του τον έγέμισε με την χάριν του Άγίου Πνεύματος και τις πολυποίκιλες δωρεές του. Η ταπεινώσις του τον προφύλαξε από τις παγίδες του σατανᾶ και ή ύπομονή έσφράγισε την ζωή του.

Ότι παραδόθηκε και σώθηκε διά τον Άγ. Παπᾶ-Παναγῆ είναι έπαινος και δόξα του Θεού και παράδειγμα προς μίμησιν, όπως θᾶλεγε ό Ιωάννης Δαμασκηνός: «Τούτων άπάντων αναθεωροϋντες την πολιτείαν, ζηλώσωμεν την πίστιν, την άγάπην... την καρτερίαν, των παθημάτων την ύπομονήν, ίνα και των της δόξης στεφάνων αυτοίς κοινωνήσωμεν» (Ε. Π. 94, 1165)

12. Προφητικόν Χάρισμα

«διώκετε την άγάπην... μάλλον δέ ίνα προφητεύητε».

(Α΄ Κορ. ΙΔ, Ι)

Σοβαρή εργασία έπιτελοϋν στην Έκκλησία του Χριστού οι προφήται. Είναι «οί Άγγελοι του λόγου του Θεού εις τους άνθρώπους» όπως έλεγεν ό Άγιος Αύγουστίνος... Ποτέ δέν έλειψε από την Έκκλησία τό χάρισμα της προφητείας. Και πριν Χριστού με τους προφήτας οδηγούσε ό Θεός τον Λαόν του, τον ήλεγχε, τον παρηγορούσε, τον ένθάρρυνε. Ήσαν οι εξαγγελείς του Θεού. Λέγει εις τον Ίερεμίαν. Α΄ 7: «ότι προς πάντας, οϋς άν έξαποστείλω σε κυριεύση και κατά πάντα όσα άν έντείλωμαί σοι λαλήσεις». Τό ίδιο εξακολουθεί να γίνεται διά μέσου των αιώνων και μέχρι σήμερα άκόμη. Ό Θεός επιλέγει άνθρώπους άφοσιωμένους εις αυτόν και «καθαρούς τη καρδίᾳ» πού γίνονται «προφήται» ή «όρῶντες» του θελήματός του.

Ὁ Ἅγιος Παναγῆς πῆρε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ χάρισμα αὐτό. Ἦταν καὶ πρὶν γίνεи κληρικός, προφήτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ κήρυγμα, τὴν διδασκαλία, τώρα ὅμως μετὰ τὴν ἱερωσύνη γνωρίζει μιὰ νέα ἐμπειρία ποῦ τοῦ δίδεται. Ὁμιλεῖ πάντα πρὸς τοὺς χριστιανούς, πρὸς οἰκοδομὴν ἀλλὰ τὰ λόγια του στὴν ἰδιαίτερη μετὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐπαφὴ εἶναι λιγοστά, μετρημένα, ἀλλὰ ἐκφράζουν κάτι σημαντικό διὰ τὸν συνομιλητὴ διὰ τὴν σωτηρίαν του διὰ τὴν ἐργασία του, τὸ μέλλον του. Ὅχι μόνον τὰ λόγια του ἀλλὰ πολλές φορές μετὰ τὴν κινήσεις τῶν χειρῶν του, μετὰ τρόπους καὶ συμπεριφορὰ ποῦ φαινόταν ἀκατανόητη, μετὰ συμβολικὲς κινήσεις νοήματα κ.λ.π. γίνονται τὰ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζει ὁ Ἅγιος Παναγῆς τὴν βούλησι τοῦ Θεοῦ. Πράγματι ὁ Ἅγιος Παναγῆς βάδιζε σ' ἓνα χωρὸ πνευματικό, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγ. Πνεῦμα, ποῦ ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ δὲν κατανοοῦσαν, ὅμως τὸν ἐσέβοντο, διότι ἐγνώριζαν ὅτι κάτι σημαντικό θὰ εἶχε νὰ ἀποκαλυφθῆ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποῦ ἔλεγε καὶ ἔκανε, ὁ Παπᾶ-Παναγῆς Μπασιάς. Καὶ εἶχαν δίκιο διότι ὁ χρόνος τὸν δικαίωνε. Ἔτσι μετὰ τὸν χρόνον ὁ Ἅγιος ἱερεὺς ἔγινε ὁ πόλος ἑλξέως ὄλων τῶν πιστῶν, Ληξουρίου, Πάλλης, Ἀργοστολίου καὶ ὅλης τῆς Κεφαλονιάς. Ἀλλὰ, καὶ διὰ τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ ἀπίστους ἐφρόντιζε ὁ Ἅγιος Παναγῆς ὥστε νὰ σωθοῦν. Καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ νησὶ ἔφθασε ἡ φήμη του καὶ ἤρχοντο νὰ τὸν συμβουλευθοῦν πολλοὶ διὰ προσωπικά, οἰκογενειακά, Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ ἔφευγαν ἱκανοποιημένοι. Εἰς ὅλους «ἐλάλει οἰκοδομὴν καὶ παρακλησιν καὶ παραμυθίαν» (Α' Κορ. ΙΔ, 4).

Ὅλα τὰ περιστατικὰ ποῦ σώθηκαν ἔχουν μίαν ἀπὸ αὐτὲς τὴν ἀρετὴν ἢ οἰκοδομοῦν πρὸς σωτηρίαν ἢ παρακαλοῦν καὶ ἐνθαρρύνουν ἢ παρηγοροῦν τὸν θλιμμένον. Ἡ ἐπίδρασις πολλῶν τέτοιων προρρήσεων φθάνει μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ πραγματοποιοῦνται τώρα. Ἄλλες εἶναι συμβουλὲς προφητικὲς ποῦ σὰν κειμήλιο τὴν κρατοῦν ὅσοι τὴν δέχθηκαν ἀπὸ τοὺς προγόνους των. Πάντως ὅσοι πλησίασαν τὸν Παπᾶ-Μπασιά κάτι καλὸ καὶ ὠφέλιμο πῆραν διὰ τὴν ψυχὴν τους καὶ τὴν οἰκογενειάν τους καὶ τὸ παραδίδουν σὰν φυλακτὸ στὰ παιδιὰ των. Δὲν θὰ ἦταν καθόλου ὑπερβολὴ ἂν θὰ λέγαμε ὅτι καὶ μέχρι σή-

μερα ζῆ ὁ Παπᾶ-Μπασιάς στὴν ψυχὴν τῶν πιστῶν καὶ τοὺς ὁδηγεῖ. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὸν ἐπικαλέσθησαν βρῆκαν τὴν λύσι στὸ πρόβλημά τους.

Μετὰ τὴν δύναμι αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Ἅγιος Παναγῆς βάδιζε μετὰ θάρρος καὶ ἀσφάλεια καὶ γινόταν πολλές φορές ἐλεγκτικός καὶ ἐπιτιμητικός, προκειμένου νὰ διορθώσῃ μιὰ ἐκτροπὴ εἰς ὁποιοδήποτε, χωρὶς νὰ ὑπολογίῃ ἀξίωμα, ἀρκεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ σωτηρία ψυχῆς.

Ὅσα θὰ καταχωρισθοῦν στὴν συνέχεια περιστατικὰ, εἶναι ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλά, ἐνδεικτικὰ διὰ νὰ δοξάσωμε τὸν Θεὸν καὶ τὸν δοῦλον του Ἅγιον Παναγῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ οἰκοδομηθοῦμε, διότι πολλά ἔχουν γενικώτερη ἠθικὴ διδασκαλία.

Ἰδοὺ μερικὰ προφητικὰ περιστατικὰ.

Α

Ὁ κ. Παῦλος Δελλαπόρτας τ. εἰσαγγελεὺς ἔγραψε πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον κ.κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΝ. «Σὺς ἀναφέρω ἓνα σπουδαιότατον περιστατικὸν προφητικῆς ἐνοράσεως τοῦ Ὁσίου (Παναγῆ) ἀκριβῶς ὅπως μοῦ τὸ ἀφηγήθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ κ. Γεώργιος Παν. Ξυδιᾶς ἐκ Ληξουρίου κάτοικος Ἀθηνῶν, συνταξιούχος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἰδοὺ αὐτό: Ἡ Μάμη τοῦ κ. Ξυδιᾶ Χρυσάνθη ἔχουσα σύζυγον τὸν Εὐστάθιον Τυπάλδον Ἀλφονσᾶτον ἐκ Ληξουρίου Ἀντιεισαγγελέα ἐφετῶν εἰς Πάτρας ἀπέμεινε χήρα εἰς νέαν ἡλικίαν μετὰ δύο τέκνων. Εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ὁ Παπα-Μπασιάς τῆς εἶπε μετὰ τὰ μονολεκτικὰ καὶ ἀσύνδετα λόγια του:

— «Θὰ ξαναπαντρευτῆς... Δὲν θὰ ἀλλάξῃς ὄνομα... Ἐνα παιδί... Γιάννης... Ἐγώ».

Μετὰ πάροδον ἐτῶν ἡ χήρα Χρυσάνθη Τυπάλδου Ἀλφονσᾶτου, πράγματι ἐνυμφεύθη εἰς δεῦτερον γάμον συνεπώνυμον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της, τὸν Γεώργιον Τυπάλδον Ἀλφονσᾶτον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπαλήθευσεν ἡ προφητικὴ ἐνόρασις τοῦ Παπᾶ-Μπασιά ὅτι «θὰ ξαναπαντρευτῆ καὶ δὲν θ' ἀλλάξῃ ὄνομα». Ἀλλ' ἐπαλήθευσε καὶ ἡ λοιπὴ (προφητεία) ἐνόρασις, διότι μετὰ τὸν δεῦτερον σύζυγον ἀπέκτησε ἓνα μόνον

παιδί τὸ ὁποῖον ἐβάπτισεν ὁ ἴδιος ὁ Παπα-Μπασιαῖς καὶ τὸ ὄνομασε «Ἴω ἀ ν η ν». Αὐτὰ ἐπροσήμανε μὲ τὰς λέξεις «ἓνα παιδί Γιάννη... Ἐγώ,» ὅτι θὰ ἀποκτοῦσε ἓνα μόνον παιδί θὰ τὸ ἐβάπτισεν Γιάννη καὶ ὁ Παπα-Μπασιαῖς θὰ ἦτο ἀνάδοχος, ὅπως καὶ ἐγινε. Ὁ κ. Ξυδιαῖς ἐγγονὸς τῆς Χρυσάνθης αὐτῆς μὲ ἐξουσιοδότησε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὸ ἀνωτέρω θαυμάσιον».

Β'

Ὁ Ἅγιος Παναγῆς ἡ Παῖσιος Μπασιαῖς συνεδέετο μετὰ τῆς οἰκογενείας Ρουχωτᾶ διὰ μακρᾶς συγγενείας. Πολλάκις ἐπεσκέπτετο τὴν οἰκίαν των εὐρισκομένην εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀνωγῆς Πάλλης ὅπου ἀσκοῦσε ὁ ἰατρός Ρουχωτᾶς τὸ ἐπάγγελμα του, εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν περιοχὴν τῆς Ἀνωγῆς.

Ἐπιθυμία τοῦ ζεύγους Ρουχωτᾶ ἦτο ἡ ἀπόκτησις τέκνων. Πολλάκις ἡ σύζυγος τοῦ ἱατροῦ Ρουχωτᾶ εὐρέθη εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν. Ὁ δὲ Ἅγιος Παναγῆς ἐπισκεπτόμενος τῆς ἔλεγε μὲ νεύματα πάντοτε ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ παιδί δὲν πρόκειται νὰ γεννηθῆ ζωντανό. Κατὰ τὸ ἔτος περίπου 1872 ἡ σύζυγος Γεωργίου Ρουχωτᾶ ἱατροῦ εὐρέθη πάλιν εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς Δεματορὰ ὅπου ὑπάρχει καὶ σήμερον εἶπε διὰ νεύματος εἰς τὸ ζεῦγος Ρουχωτᾶ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ ζήσῃ καὶ θὰ τὸ βαπτίσῃ μάλιστα καὶ θὰ παντρευθῆ, θὰ γεννήσῃ παιδιὰ καὶ στὰ 35 χρόνια... νεῦμα. Ὅταν τὸ παιδί ἐγεννήθη προσεκλήθη ὁ Ἅγιος παπᾶς νὰ τὸ βαπτίσῃ καὶ τὸ ὠνόμασε Ρεγγίνα. Ὑπανδρεύθη τὸν Ἡλία Ἀγγέλου Τσιτσέλη, τὸν ἱστορικὸ τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἀπέκτησε 3 τέκνα τὸν Ἄγγελον, τὴν Εὐαγγελία καὶ τὴν Ρεγγίνα. Εἰς ἡλικίαν δὲ 35 ἐτῶν, ἡ προφητεία τοῦ Ἁγίου Παναγῆ ἐγινε πραγματικότης, καὶ ἀφῆκε τὸ τελευταῖον τέκνον εἰς ἡλικίαν μόλις 15 ἡμερῶν καὶ τὸ ὁποῖον φέρει καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ρεγγίνας.

Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν.

Στὸ κτῆμα τοῦ ἱατροῦ Ρουχωτᾶ εἰς Δεματορὰ τῆς Ἀνωγῆς (ὅπου ὑπάρχει καὶ σήμερον ἡ οἰκία καὶ τὸ πηγάδι) προσπαθοῦσαν νὰ ἀνεύρουν νερὸ σκάπτοντας πηγάδι ἀλλ' ἦτο ἀδύ-

νατον. Ἐπισκεφθεὶς ὁ Ἅγιος Παναγῆς τὸν ὡς ἄνω ἱατρὸν μὲ τὸν ὁποῖον συνεδέετο μετὰ συγγενείας, κάνοντας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καθώρισε τὸν χῶρον ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῆ τὸ πηγάδι μὲς τὸν λεμονόκηπο, ὅπου ὑπάρχει καὶ σήμερον μὲ ἄφθονο νερὸ.

(Ρενὲ Κεφαλαῖ)

Γ'

Εἰς τὴν συνοικίαν Δεμπονεράτα ὑπῆρχε ἓνας παράνομος δεσμός. Πολλὰ ἐπροσπάθησε ὁ Ἅγιος Παπᾶς νὰ τοὺς φέρει εἰς τὴν τάξιν, δὲν εἰσηκούετο ὅμως. Καὶ μιὰ βραδύα χειμωνιάτικη πέρασε ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ ἐρειπωμένο σπίτι καὶ ἔρριξε ὅλο τὸ παράθυρο μέσα γιατί τὸ παράθυρο ἐκεῖνο ἦταν κλεισμένο μὲ πέτρες· αὐτὸ εἶχε τὸ νόημα τοῦ ἀναθέματος. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ συνέφερε τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ὠδήγησε στὴν μετάνοια καὶ σωτηρία.

Δ'

Μεγάλῃ συζήτησις ἐγένετο τότε στοὺς θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους διὰ τὰ συστατικά τοῦ ἀνθρώπου. Ἄφορμὴ εἶχε δώσει ἡ θεωρία τοῦ Ἀπ. Μακράκη κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία συστατικά, ὕ λ η ν, ψ υ χ ἦ ν καὶ π ν ε ὕ μ α. Σὺν μαθητῆς τῆς «Σχολῆς τοῦ Λόγου» καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Ματθόπουλος, Μεγαλοσπηλαιώτης, μαθητῆς τοῦ Ἀρχ. Ἰγνατίου Λαμπροπούλου καὶ ἰδρυτῆς τῆς ἀδελφότητος «ΖΩΗ», εἶχε πέσει σὲ σκέψεις κατὰ πόσον ἦσαν σωστά τὰ κηρύγματα αὐτά, ποῦ ἄλλοι τὰ ὑπεστήριζαν καὶ ἄλλοι τὰ ἀπέρριπταν.

Μὲ τις σκέψεις αὐτὲς ὁ π. Εὐσέβιος ἔφθασε στὴν Κεφαλληνίαν καὶ πῆγε στὸ Ληξοῦρι, νὰ συναντήσῃ τὸν Ἅγ. Παναγῆ καὶ διὰ κήρυγμα.

Περπατῶντας στὸ Ληξοῦρι ὁ π. Εὐσέβιος, βλέπει νὰ τὸν πλησιάζει μὲ γρήγορο βῆμα ἓνας μᾶλλον κοντὸς καὶ ἀσκητικὸς ἱερεὺς, καὶ χωρὶς χαιρετισμὸν ἢ ἄλλον πρόλογον, ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ:

— Δύο, Δύο καὶ ὄχι Τρία.

Αὐτὸ εἶπε καὶ ἔφυγε βιαστικός. Ἐντύπωσι προξένησε στὸν π. Εὐσέβιο ὁ μονόλογος αὐτὸς τοῦ ἱερέως, ποῦ ἦταν ὁ Παπᾶ-Μπασιάς. Σκίρτημα χαρᾶς ἔνοιωσε ὁ κήρυξ π. Εὐσέβιος διότι αὐτὸ ἦταν καὶ ἡ ἀπάντησις στὸ ζήτημα τοῦ Τρισυνθέτου. Δύο δηλ. εἶναι τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι Τρία. Ἄλλὰ καὶ διεπίστωσε ὅτι τὸ Ληξοῦρι ἔχει ἓνα δοῦλο τοῦ Θεοῦ φωτισμένο ποῦ ἀσφαλῶς καθοδηγεῖ τοὺς χριστιανούς του. Πόση σημασία ἔχει ἡ συνάντησις μὲ τέτοιους φωτισμένους ἀνθρώπους, ὅλοι τὸ ἔχουμε διαπιστώσει. Ὁ π. Εὐσέβιος διηγεῖτο τὸ περιστατικὸ καὶ ἐμεγάλυνε τὸν Ἁγ. Παναγῆ-Μπασιά.

Ε΄

Ἰδοῦ καὶ μία ἐπιστολὴ ἀποκαλυπτική.

Ἐν Κηφισῷ τῇ 12 Ἰουλίου 1976

Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Κεφαλληνίας κ. Προκόπιον
Ἱερὰ Μητρόπολις
Ἀργοστόλιον

Σεβασμιώτατε,

Μὲ πολλὴ συγκίνησι ἐπληροφορήθην ἀπ' τὸν φίλο κύριο Γερουλᾶνο τὰ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν ὁσίων τοῦ Παπᾶ-Μπασιά χάρις εἰς τὴν ἰδικὴν Σας πρωτοβουλίαν. Ἰδιαιτέρως μὲ συνεκίνησε ἡ συμμετοχὴ τοῦ κόσμου καὶ ἡ πίστις ὅτι πρόκειται περὶ μορφῆς Ἁγίου.

Ὁ ἰδικός μου σεβασμὸς πρὸς τὸ πρόσωπόν του εἶναι πολὺ βαθὺς καὶ ὀφείλεται εἰς τὸν πατέρα μου, τὸν ὁποῖον εἶχε βαπτίσει καὶ περιβάλλει μὲ ἰδιαίτην ἀγάπην. Μέχρι τοῦ θανάτου του τὸ 1948, εἶχε διατηρήσει εἰς τὴν μνήμην του ζωντανὲς τὶς παιδικῆς του ἀναμνήσεις καὶ μᾶς μετεβίβαζε τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὰ βιώματα ποῦ εἶχε τὴν τύχη νὰ ζήσῃ κοντὰ του. Τὰ περιστατικὰ ποῦ παραθέτω μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀληθῆ, διότι προέρχονται ἀπὸ ἄμεσες διηγήσεις τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἄνθρωπος σοβαρός, μετριοπαθῆς καὶ κατὰ πάντα ἀξιόπιστος. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς ἐμένα καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Μαριὰνα μᾶς ἐδιηγεῖτο ἱστορίες, σχετικῆς μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Παπᾶ-Μπασιά.

Ὁ πατέρας μου Μηνᾶς Κεφαλῆς ἦταν υἱὸς τοῦ Ἀνδρέου καὶ τῆς Μαριάννας τὸ γένος Κατσαῖτη, καὶ ἐγεννήθη τὸ . . . εἰς τὸ Ληξοῦρι. Ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἦτο στενὸς φίλος τῆς οἰκογενείας τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο πολὺ συχνά. Ἡ νόνα μας — μᾶμμη μας — εἶχε ἀποκτήσει δύο θυγατέρες καὶ ἡ ἐπιθυμία της ἦτο νὰ ἀποκτήσῃ καὶ υἱόν. Ὅταν σὲ κάποια ἐπίσκεψι ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἐπληροφορήθη ὅτι ἀνέμενε τέκνον τῆς ἐδλόγησε τὴν κοιλίαν της καὶ ἀνέφερε τὰ ὀνόματα Μηνᾶς, Βίκτωρ, Βικέντιος. Ἡ Μ. Κεφαλᾶ ἐγέννησε ἄρρεν τέκνον τὸ ὁποῖον καὶ ἐβάπτισε Γεράσιμον. Τὸ τέκνον μετ' ὀλίγον ὅμως ἀπέθανεν. Ὁ Παπᾶ-Μπασιάς τὴν ἐπεσκέφθη καὶ πάλιν, τὴν εἶδε περιίλκτο καὶ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε παρακούσει τοὺς λόγους του. Τὴν παρηγόρησε ὅμως ὅτι θὰ ἐγεννοῦσε καὶ πάλι ἀγόρι καὶ τῆς ἐδλόγησε τὴν κοιλία ἐπαναλαμβάνων τὰ τρία ὀνόματα — Μηνᾶς, Βίκτωρ, Βικέντιος. Ἐπειδὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὰ ὀνόματα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχαν ποτὲ δὲν τοὺς ἐδόθη προσοχή. Ἀργότερα ὅμως ἡ κυρία Μαριάννα Κεφαλᾶ ἐνεθυμήθη ὅτι εἰς τὸ πλούσιον οἰκογενειακὸν εἰκονοστάσιον εἰς τὸ Ἀργοστόλι ὑπῆρχε μία εἰκὼν μὲ τρεῖς Ἁγίους, τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένεια Κατσαῖτη εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Βυζάντιον. Τότε τὴν ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὸ Ληξοῦρι. Μετ' ὀλίγον ἐγέννησε τὸν πρῶτον υἱόν, τὸν ὁποῖον ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἐβάπτισε Μηνᾶν, μετὰ ἐγέννησε τὸν Βίκτωρα καὶ τὸν Βικέντιον. Ἐκτοτε ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἔθεωρεῖτο θαυματουργὸς καὶ ἐστέλλετο ἐκάστην 11ην Νοεμβρίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ προσκύνημα. Τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἔχομε τώρα εἰς τὸ σπίτι μας.

Ὁ πατέρας μου καὶ τὰ ἀδελφία μου εἶχαν βαθύτατο σεβασμὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀναδόχου των Παπᾶ-Μπασιά. Ἐτσι μᾶς εἶχε μεταβιβάσει καὶ τὴν πεποίθησίν του ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Ἁγίου. Κατὰ τὰ παιδικὰ του χρόνια συνεδέθη πολὺ μαζί του. Μᾶς ἐδιηγεῖτο ὅτι τὸν ἀσκούσε εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, μὲ λόγους καὶ μὲ ἔργα. Ἦτο ἀκόμη μικρὸς ὅταν σὲ ἓνα περίπατο μαζί του ὁ Παπᾶ-Μπασιάς τὸν παρῶτρυνε νὰ δώσῃ τὸ μοναδικὸ νόμισμα ποῦ εἶχε στὴν τσέπη του σὲ ἓνα πτωχὸ διερχόμενο. Ὅταν γόρισαν στὸ σπίτι τὸ παιδί βρῆκε στὴν ἄλλη του τσέπη ἓνα ἄλλο νόμισμα πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὸ ποῦ εἶχε δώσει ὡς ἐλεημοσύνη. Ἐτσι τοῦ ἐδίδασκε συνεχῶς τὴν φιλανθρωπία, τὴν καλωσύνη, τὴν ἀνι-

διοτέλεια. Τὰ «θαύματα» αὐτὰ ἐπαναλαμβάνοντο συχνὰ σὲ κάθε ἐπίσκεψι τοῦ Ἁγίου ἀνδρὸς στὸ σπίτι Κεφαλαῖ.

Ἡ οἰκογένεια εἶχε — καὶ ἔχει — ἓνα κτῆμα εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Λογγοῦ. Κάποτε τὰ παιδιὰ εἶχαν βγῆ γιὰ περίπατο μὲ τὸν πατέρα τους καὶ διέκριναν ἀπὸ τὴν θάλασσα ἓναν μαῦρο ὄγκο νὰ πλησιάζῃ. Ξαφνικὰ εἶδαν τὸν παπᾶ-Μπασιᾶ κοντὰ τους ἐνῶ ὁ ὄγκος εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἔτρεξαν ὄλοι κοντὰ του γεμᾶτοι τρόμο καὶ θουμασμὸ καὶ τὰ παιδιὰ ἐπιαναν τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ δοῦν ἂν ἦσαν βρεγμένα. Τότε τοὺς ἀπάντησε ἐπιγραμματικὰ ὅπως συνήθιζε, «Ἔνας εἶναι ὁ Θεός».

Τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία τῆς ἀγάπης καὶ τὸ παράδειγμά του ὁ πατέρας μου ἀκολούθησε σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ καὶ ἐξελίχθη σὲ πρότυπο φιλανθρωπὸν, ἐναρέτου καὶ ἀνθρωπιστοῦ. Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀνιδιοτελείας του ἦτο ὅτι ἀπέκτησε μεγάλη περιουσία τὴν ὁποίαν καὶ διένειμε σιωπηρῶς εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀδιαφορῶν γιὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἦτο εὐσεβής, λιτός, καὶ δίκαιος. Ἐπαντρεύτηκε σὲ μεγάλη ἡλικία κατόπιν ἐπιμονῆς τῆς οἰκογενείας του, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἀπογόνους. Ἡ ἀδελφή μου Μαριάννα σύζυγος Jean de Lamotte καὶ ἐγώ, σύζυγος Ἁγγέλου Γουλανδροῦ εἴμεθα τὰ μόνα παιδιὰ του, καὶ διατηροῦμε τὴν εὐσέβεια ποὺ ὁ πατέρας μας ἔτρεφε πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Παπᾶ-Μπασιᾶ.

Πρὸ δύο μηνῶν ἐνέφερα τὸ θέμα αὐτὸ πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐγνώριζε καὶ ἐπέδειξε ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον.

Σεβασμιώτατε θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὲ τηρήσετε ἐνήμερον τῆς κάθε ἐνεργείας Σας, σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τοῦ Παπᾶ-Μπασιᾶ καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχῆς ἂν μποροῦσα νὰ Σᾶς εἶμαι χρήσιμος σὲ ὅ,τι μὲ χρειασθῆτε.

Μὲ βαθύτατον σεβασμὸν
Νίκη Γουλανδροῦ

ΣΤ'

Ἡ ἀδελφή τοῦ Βασιλείου Παπαδάτου πέθανε ὄντας αὐτὸς στρατιώτης, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε πολὺ. Στὸ ὄνειρό του εἶδε ὅτι πῆγε ἡ ἀδελφή του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔθαψαν ζωντανή.

Ἐρχόμενος ἀπὸ στρατιώτης ἤθελε νὰ ξεθάψῃ τὴν ἀδελφή του. Τὸν ἠμπόδισαν. Ἐπειδὴ ἐπέμενε, πῆγε νὰ συμβουλευθῆ τὸν παπᾶ-Μπασιᾶ. Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιό του ἐνῶ ὁ παπᾶ-Μπασιᾶς ἦταν κλινήρης καὶ πρὶν τοῦ πῆ τὸ θέμα του, ὁ παπᾶ-Μπασιᾶς τοῦ εἶπε « ἢ σὺ χάσε τὸ τέκνον μου ἢ ἀδελφή σου ἦταν νεκρὴ ὅταν τὴν ἔθαψαν. Ὁ Παπαδάτος ἐξεπλάγη γιὰ τὴν ἀκρίβεια καὶ ἐπίστευσε καὶ ἠσύχασε.

(Διήγησις Ἑλευθερίου Παπαδάτου)

Ζ'

Ὁ Εὐάγγελος Κοκκόλης (θεῖος τοῦ Σταύρου Κοκκόλη, δικηγόρου) εἶχε μὲ τὸν ἀδελφόν του Παναγάκη ἐμπόριον ἀλεύρων εἰς τὴν ὁδὸν Σιτεμπόρων νομίζω, καὶ δὲν ἐπίστευε γενικὰ δι' ὅσα ἐλέγοντο διὰ τὸν Ἁγ. Παπᾶ-Μπασιᾶ ὅσον καὶ ἂν προσπαθοῦσε ὁ πάππος μου Διονυσάκης Ραζῆς διευθυντῆς ἐκπαιδευτηρίου. Μίαν ἡμέραν ὑπὸ ραγδαίαν βροχὴν ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς ἔμενε ἀκουμπισμένος εἰς τὸν τοῖχον τοῦ μαγαζιοῦ του ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ μέσα νὰ ἀποφύγῃ τὴν δυνατὴν βροχὴν. . . Ἀφοῦ ἐσταμάτησε ἐπιτέλους ἡ βροχὴ ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς ἐμπῆκε στὸ μαγαζὶ καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ταμεῖον ὅπου ἐκάθητο ὁ Εὐάγγελος Κοκκόλης, ἐξάδελφος τοῦ πατέρα μου (εἰ μάνες τους ἦσαν ἀδελφαί). Ὁ Εὐάγγελος Κοκκόλης βλέποντας τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ ὄρες ὀλόκληρες νὰ βρέχεται ἔξω ἐκ περιεργίας τὸν ἔπιασε εἰς τὴν πλάτην, μανίκια καὶ ἦτο κατάστεγνος. Κλίνει τὸ ταμεῖον, ἀφίνει τὸ μαγαζὶ εἰς τὸν ὑπάλληλον καὶ τρέχει νὰ εὔρῃ εἰς τὸ σπίτι τὸν θεῖον του Διονυσάκην Ραζῆν. Τοῦ φωνάζει ἀνεβαίνοντας λαχανιασμένος τὴν σκάλα «τὸ ν ἐ π ι α κ α, τὸ ν ἐ π ι α κ α». Ὁ πάππος μου τοῦ λέγει «τί σοῦ συμβαίνει, ποιὸν ἔπιασες;» καὶ ὁ Εὐάγγελος Κοκκόλης ἀπαντᾷ «τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ» καὶ ἦτο στεγνὸς καὶ διηγεῖται τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα.

Ὁ πάππος μου εἶχεν υἱὸν διαμένοντα εἰς τὴν Ὀδησσόν, Γεράσιμον ὀνόματι. Αὐτὸς εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ γράψῃ λόγφ

φόρτου ἐργασίας καὶ οἱ γονεῖς του ἀνησύχουν τρομακτικά. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου ἐκάθητο εἰς τὸ στασίδι κοντὰ εἰς τοὺς ψαλτάδες ἦτο περίλυπος σκεπτόμενος τὸ τί συμβαίνει εἰς τὸν υἱόν του. Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν μπαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προχωρῶν πρὸς τὸ Ἱερὸν τοῦ Ναοῦ ὁ Ἅγ. Παπᾶ-Μπασιάς κρατῶν εἰς τὸ δεξιὸν χεῖρ ἓνα κομμάτι βασιλικὸν μὲ τὸν ὅποιον κτυπᾷ εἰς τὸ μέτωπον τὸν παπποῦ μου τὸν Διονυσάκη τὸν Ραζῆν λέγοντας: « Γ ρ ᾶ μ μ α, γ ρ ᾶ μ μ α τ ἦ ν Ἰ η ν Ὁ κ τ ω β ρ ῖ ο υ ».

Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ παππος μου ἐχάρη διότι πολὺ τὸν ἐσέβετο καὶ ἐλάτρευε. Πηγαίνει στὸ σπῖτι καὶ τὸ λέγει στὴν γυναῖκα του ἢ ὁποία καὶ δὲν πολὺ ἐπίστευε. Ἔρχεται ἡ πρώτη Ὁκτωβρίου πηγαίνει πολλές φορές ὁ πάππος στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ γράμμα ἀλλὰ γράμμα δὲν εἶχε. Ἐφαγαν γιὰ βράδου καὶ ἡ νόνα μου τὸν ἐκορόϊδευε ποὺ πιστεύει τόσο πολὺ στὸν Παπᾶ-Μπασιά. Εἰς τὰς δέκα μ.μ. τὸ βράδου κτυπᾷ δυνατὰ τὸ πορτόνι κάποιος ποὺ στάθηκε μὲ ἄμαξα μπροστά. Ἦταν ὁ Κ. Σκλάβος ὅστις ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ μὲ γράμμα τοῦ θεοῦ τοῦ Γεράσιμου καὶ φωνάζει « Δ ι ο ν υ σ ᾶ κ η ἔ χ ε ι ς γ ρ ᾶ μ μ α ἀ π ὸ τ ὸ ν Γ ε ρ ᾶ σ ι μ ο, π ε ρ ν ῶ π ρ ῶ τ α ἀ π ὸ σ έ, π ᾶ ρ τ ο γ ρ ῆ γ ο ρ α γ ι α τ ῖ φ ε ύ γ ω γ ρ ῆ γ ο ρ α γ ι ᾶ τ ᾶ Σ π α ρ τ ι ᾶ ν ᾶ ἰ δ ῶ τ ἦ ν μ ᾶ ν α μ ο υ π ο ὔ χ ω χ ρ ὶ ν ι α ». Νομίζω ὅτι ὁ πατέρας του ἦτο ἱερεὺς.

Καὶ οὕτω τὸ προορατικὸν τοῦ Ἅγ. Παπᾶ-Μπασιά ἐφανερώθη καὶ ἔκαμε τὴν νόνα μου νὰ τὸν πιστεύσῃ πραγματικά.

Ὁ πατέρας μου ὅταν ἦτο 14-15 ἐτῶν ἦταν ἀκόλουθος τοῦ Παπᾶ-Μπασιά, τὸν ὅποιον πίστευε βαθειὰ καὶ ἀπὸ ὅσα ἄκουσε καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Κάποια οἰκογένεια, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὸ ὄνομα εἶχεν ἀσθενῆ. Παρακάλεσαν λοιπὸν τὸν πατέρα μου νὰ τοὺς πάη τὸν Παπᾶ-Μπασιά νὰ τὸν διαβάσῃ καὶ εὐλογῆσῃ ἐλπίζοντας ὅτι οὕτω θὰ γιαιτρευθῆ.

Ὁ πατέρας μου προσπαθοῦσε νὰ τοῦ μπουρλιάσῃ (δέσῃ) τὰ παπούτσια ἀλλὰ αὐτὸς ἐπαιζε καὶ κουνούσε τὰ πόδια του. Τέλος τὰ καταφέρνει καὶ τὸν ἐτοιμάζει γιὰ νὰ πᾶνε στὸν

ἄρρωστο. Πρὶν ξεκινήσουν λέγει εἰς τὸν πατέρα μου « ἐ κ ε ἰ π ο ὺ μ ε π ᾶ ς χ α λ ᾶ σ τ η κ ε τ ὸ κ ρ ε β β ᾶ τ ι »· χαλάστηκε τὸ κρεβάτι ἐννοοῦσε ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἀπέθανε. Καὶ πράγματι ὡς ἐφθασαν εἰς τὸ σπῖτι εἶδαν νὰ πηγαίνουν οἱ γειτόνισσες κ.λ.π.

(Τὰ ἀνωτέρω κατὰ διήγησιν Σοφίας Ραζῆ).

Η'

Ὁ Ἅγιος Παναγῆς Μπασιάς κάποτε ἐλειτοργοῦσε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Τυπαλδάτων. Μιὰ νύχτα ἓνας ἀσθενὴς ἀπὸ τὰ Χαυδάτα ἤθελε νὰ μεταλάβῃ καὶ ἓνας συγγενὴς του ἐπήγαινε νὰ πάρῃ τὸν Ἅγιον νὰ τὸν μεταλάβῃ. Ἐπήγαινε βιαστικὸς, καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀπαντᾷ τὸν Ἅγιον κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας του τὰ Ἅγια τοῦ Θεοῦ καὶ πηγαίνοντα εἰς τὸν ἀσθενῆ νὰ τὸν μεταλάβῃ. Ἐθαύμαζε ὁ συγγενὴς τοῦ ἀσθενοῦς πῶς τὸ ἐγνώριζε.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰωάννου Ἀντζουλάτου ἀπὸ τὰ Τυπαλδάτα ἐπήγαινε εἰς τὸ Ληξοῦρι, ἐψώνισε καὶ ἐχάλασε ὅλα του τὰ χρήματα. Ἐξω ἀπὸ τὸ Ληξοῦρι συνάντησε τὸν παπᾶ-Μπασιά καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα δίλεπτον, τοῦ τὸ ἔβαλε μέσα εἰς τὴν τσέπη του καὶ τοῦ εἶπε: κ α σ ε λ έ τ α, κ α σ ε λ έ τ α. Ὁ ἄνθρωπος δὲν κατάλαβε καὶ κοντὰ εἰς τὸ χωριὸ συνήντησε τοὺς μοναχοὺς ἀπὸ τῆ Μ. Κηπούρια μὲ τὴν κασελέτα. Ἐθαύμασε, ἔβγαλε τὸ δίλεπτον καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὴν κασελέτα.

Ἐνας ἀπὸ τὰ Χαυδάτα ἔτρωγε σαρδέλες. Ὁ Παπᾶ-Παναγῆς ἔμενε εἰς τὰ Τυπαλδάτα εἰς τὸ σπῖτι τοῦ κύρ Λοβέρδου. Αὐτὸς ἔτρωγε σαρδέλες εἰς τὴν ταβέρνα εἰς τὸ Ληξοῦρι καὶ καταφθάνει ὁ Παπᾶ-Μπασιάς καὶ τοῦ λέγει: καλὰ ὅσες ἁμαρτίες κάνεις ἀλλὰ καὶ σήμερα Τετάρτη τρῶς σαρδέλες καὶ τοῦ τίς ἐπέταξε.

Ὁ κ. Φωτεινὸς Μουρελάτος ἀπὸ τὰ Χωριάτα ἐπῆγε εἰς τὸ Ληξοῦρι καὶ ἠγόρασε ψάρια μὲ ἄλλους χωρικούς, τὴν ὥρα πού ἔβανε ὁ παρᾶς τὰ ψάρια εὑρήκε εὐκαιρία καὶ ἐπῆρε μιὰ χεριά ψάρια καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὰ ἄλλα ψάρια εἰς τὸ μανδῆλιόν του καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ Χωριό. Τὰ ψάρια τοῦ ἐβρώμιζαν καὶ ἐρωτοῦσε τοὺς ἄλλους ἐὰν μύριζαν καὶ τὰ ἰδικὰ των ψάρια, τοῦ ἀπήντησαν τὰ ψάρια μας μοσχοβολᾶν. Εἰς τὴν γέφυρα συνήντησαν τὸν παπᾶ-Μπασιά. Ἐκατέβησαν ἀπὸ τὰ ζῶα διὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν, ὅπως ὅλοι συνήθως. Τότε ὁ Παπᾶ-Μπασιάς τοῦ εἶπε νὰ λύση τὸ μανδῆλι του νὰ ἰδῆ τὰ ψάρια του, αὐτὸς ἀπήντησε, μυρίζουν. Ὁ Ἅγιος τὸ ἀνοιξε καὶ ἐπέταξε τὰ ξένα ψάρια πού ἐβρωμοῦσαν. Πάρτα τοῦ εἶπε τὰ ψάρια πού ἐκλεψες ἐμύρισαν τὰ ἄλλα εἶναι καλά. Αὐτὸς μετενόησε μὲ μεγάλην πίστιν καὶ σῶθηκε.

Ὁ Παπᾶ-Μπασιάς εἶχε βαπτίσει τὴν ἀδελφή τοῦ Σπύρου Μηνιάτη, ἡ ὁποία ὀνομαζόταν Ρουμπίνη. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶχε παντρευθῆ σὲ ἓνα χωριὸ τῆς Θηνιάς. Ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο σκληρὸς καὶ πολὺ βάνουσος καὶ τὴν κακομετεχειρίζετο. Ἐνα μεσημέρι ἡ οἰκογένεια τοῦ Σπύρου ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔτρωγον. Ξαφνικὰ βλέπουν ἐμπρὸς των τὸν Παπᾶ-Μπασιά, δὲν τὸν περίμεναν καὶ μὲ φωνὴ λέγει εἰς τὸν Σπύρον. Ἔ! τί κάθεται τὴν ἀδελφή σου Ρουμπίνα αὐτὴ τὴν στιγμή ὁ ἄνδρας τῆς τὴν δέρνει σκληρότατα· καὶ δὲν φθάνει αὐτὸ ἀλλὰ τῆς ἔσπασε καὶ τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ χειρότερο ἔκαμε τὸ στεφάνι τῆς κομμάτια. Καὶ σκυφτὸς ὅπως ἦτο ὁ Παπᾶ-Μπασιάς λέγει : « ἀ λ λ ἂ ὁ π ρ ῶ τ ο ς γ ἄ μ ο ς ε ἶ ν α ι μ υ σ τ ῆ ρ ι ο , ἀ κ ο ὕ ς ; » καὶ φεύγει γρήγορα. Τότε ὁ Σπύρος λυπήθηκε πού ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Παπᾶ-Μπασιά, νὰ ὑποφέρει ἡ ἀδελφή του. Σηκώνεται ἀμέσως, ἐτοιμάζει τὸ μουλάρι του καὶ φεύγει νὰ προφθάση τί γίνεται στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του. Ἐφθασε εἰς τὸ χωριὸ καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι.

Ὅταν τὸν εἶδε ἡ ἀδελφή του τὸν δέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ τὸν ρωτᾷ. Πῶς ἀδελφέ τέτοια ὥρα μεσημέρι μὲ αὐτὴν τὴν μεγάλην ζέστη (ἦτο Ἰούλιος μῆνας) ξεκίνησες γιὰ τὸ χωριό;

Ὁ Σπύρος τὴν ρώτησε: Ρουμπίνα ποῦ εἶναι ὁ ἄνδρας σου; Ἄχ Σπύρο μου εἶχε ξενύχτι ἀπόψε εἰς τὴν δουλειά του καὶ ἐκουράστηκε καὶ ἐβγήκε ἔξω νὰ συναντήσῃ κανένα χωριανὸ νὰ τοῦ περάσῃ ἡ ὥρα. Καλὰ τὸ χέρι σου τί ἔχει; Ἀδελφέ μου αὐτὲς οἱ προβατίνες ὅταν πρόκειται νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδρα κάνουν πολλὰ πηδήματα καὶ μὲ ἔσπρωξαν καὶ ἔπεσα, μὰ δὲν ἔχω τίποτα. Ἔλα τώρα πᾶμε ἐπάνω εἰς τὸ σπίτι νὰ ξεκουρασθῆς καὶ τὸ ἀπόγευμα φεύγεις μὲ τὴν δροσιά. Ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι καὶ ὁ Σπύρος ἀμέσως κοίταξε εἰς τὰ εἰκονίσματα γιὰ τὰ λόγια τοῦ Παπᾶ-Μπασιά ἦταν ἐμπρὸς του. Ρουμπίνα, ποῦ εἶναι τὰ στεφάνια σου; δὲν τὰ βλέπω. Ἡ Ρουμπίνα γυναῖκα καλὴ δὲν ἤθελε νὰ διαλύσῃ τὸ σπιτικό τῆς, δικαιολογεῖται καὶ λέγει. Σπύρο μου μὲ τίς δουλειές μου εἶχα καιρὸ νὰ ξεσκονίσω καὶ τὰ κατέβασα νὰ τὰ καθαρίσω. Ἡ γυναῖκα ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ὁ ἀδελφός τῆς ἄκουσε τίς δικαιολογίες καὶ τῆς λέγει : σήκω, νὰ φύγουμε γιὰ τὸ ἄνδρα σου εἶναι σκληρὸς καὶ σὲ βασανίζει. Ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ γιὰ τὴν ἀδελφή σου ὁ νουνός σου ὁ Παπᾶ-Μπασιάς καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Ἔλα μαζί μου, ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι μαρτύριον. Ἡ Ρουμπίνα γυναῖκα λογικὴ, γινώριζε ὅτι πρέπει νὰ ὑπομένῃ, νὰ μὴ διαλύσῃ τὸ σπιτικό τῆς. Ἀδελφέ μου, τοῦ λέγει, ὅταν ὁ Θεὸς προστάξῃ πρέπει νὰ τὰ ὑπομένω ὅλα. Θὰ ζήσω ὅπως τὸ θέλῃ ὁ Θεός. Καὶ ἔτσι ἔφυγε ὁ ἀδελφός τῆς ἔχοντας μπροστά του τὰ λόγια τοῦ Παπᾶ-Μπασιά.

Ἐνα παιδί ὀνόματι Ἀθανάσιος ἡλικίας 14 ἐτῶν κατήγετο ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν πού ἐλιθοβόλησαν τὸν Ἅγιον Γεράσιμον. Ἐνα πρῶτον ξεκίνησε νὰ πάῃ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιον Παπᾶ-Μπασιά καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν εὐλογία του γιὰ νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὴν Ρωσίαν. Ἐφθασε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Παπᾶ-Μπασιά, τὸν ἐχαιρέτησε καὶ τοῦ εἶπε γιὰ τὸ ταξίδι του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐχή του. Μέσα εἰς τὸ δωμάτιο εὐρίσκετο ἓνα τραπέζι μὲ σωρὸ σταφύλια διάφορα χρώματα. Τὴν ὥρα πού ἔφευγε ὁ Ἀθανάσιος ἀρπάζει μὲ τὸ χέρι του ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἓνα μαῦρο σταφύλι καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε. Ὁ Ἀθανάσιος ἦτο μικρὸς δὲν ἤμπορούσε

νά καταλάβη γιατί τοῦ ἔδωσε τὸ μαῦρο σταφύλι. Ὁ Ἄθανάσιος ἔφυγε γιὰ τὴν Ρωσίαν, ἔμεινε ὀλίγον καιρὸν καὶ κατόπιν ἦλθε εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐκάρη μοναχός. Ὄταν ἔφθασε εἰς ἡλικίαν 21 χρόνων ἔγινε διάκονος εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ὅπου διεκρίθη διὰ τὰ πολλὰ του χαρίσματα. Τότε κατάλαβε τὴν προφητικὴν πράξιν τοῦ Παπᾶ-Μπασιᾶ μετὰ τὸ μαῦρο σταφύλι.

Μιά γυναῖκα εἶχε τέσσαρες κόρες ἀπὸ τὸ Ληξοῦρι. Ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο πολὺ ιδιότροπος. Τὴν ἔβριζε διότι γεννοῦσε κορίτσια καὶ ἦτο πολὺ στενοχωρημένη. Ἐσκέφθηκε νὰ πάη νὰ προσκυνήσῃ τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ· ἐπῆρε τὰ τέσσαρα κορίτσια, τὰ ετοίμασε καὶ εἰς τὸ μικρότερον ἔβαλε ἓνα φιόγκο εἰς τὰ μαλλιά τῆς. Ὄταν ἔφθασαν εἰς τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ, ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς, διότι ἦτο πολὺς κόσμος. Ὄταν ἦλθε ἡ σειρά τῆς ἔμπασε ἓνα-ἓνα τὰ τέσσαρα κορίτσια τῆς, διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς. Λέει ἡ μάνα: τὰ ἔφερα παπᾶ μου νὰ τὰ εὐλογήσῃς. Τότε ὁ Ἅγιος εὐλόγησε τὴν πρώτη καὶ εἶπε, καλῶς τὴν Διονύσαινα· τὴν δευτέρα, καλῶς τὴν Γιώργαινα· καὶ τὴν τρίτην καλῶς τὴν Σπύραινα. Δηλ. προφήτεψε τὰ ὀνόματα τῶν συζύγων τῶν κοριτσιῶν. Τὴν τετάρτην δὲν ἤθελε νὰ τὴν εὐλογήσῃ· καὶ ἡ μάνα τότε ἐτρόμαξε πῶς θὰ πεθάνῃ τὸ μικρὸν καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν εὐλογήσῃ. Ὁ Ἅγιος δὲν εὐλογοῦσε. Ἡ μάνα ἐπέμενε λέγουσα: Παπᾶ μου θὰ πεθάνῃ τὸ παιδί μου; γιατί δὲν τὸ εὐλογᾷς; Τότε σηκώθηκε ὁ Ἅγιος ἐγονάτισε ἐμπρὸς εἰς τὸ μικρὸν κοριτσάκι καὶ τοῦ εἶπε: «εὐλόγησόν με Ἄμμα». Ἡ μάνα ἐτρόμαξε περισσότερο μετὰ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου καὶ ρώτησε τί ἐννοοῦσε. Τότε ὁ Ἅγιος ἔβγαλε τὰ στολίδια ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς μικρῆς καὶ εἶπε: «αὐτὰ δὲν χρειάζονται. Ἦγουμένη τῶν Λεπέδων». Καὶ πράγματι οἱ τρεῖς ὑπανδρεύθησαν μετὰ τὰ ὀνόματα πού τοὺς εἶπε ὁ Ἅγιος ἢ δὲ μικρὴ ἔγινε Ἦγουμένη τῶν Λεπέδων μετονομασθεῖσα Εὐγενία.

Ἡ Εὐανθία Πασχάλη ἦτο κόρη ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Θεόν. Τὴν ἐφώναζε ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς καὶ ἐπήγαινε μαζί εἰς τὰ Λέπεδα. Ὄταν οἱ γονεῖς τῆς τὸ ἔμαθαν πῶς θὰ γίνῃ μοναχὴ τῆς εἶπαν: νὰ γίνῃς ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἀλλὰ νὰ πᾶς εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον. Τὴν ετοίμασαν καὶ ἐπῆγε μέχρι τὰ Φραγκῶτα μετὰ τὸ ροῦχα τῆς σ' ἓνα κάρο. Τότε ἐφανίστηκε ὁ Ἅγιος καὶ τῆς εἶπε. εἰς Λέπεδα ἤγουμένη. Ἐπέστρεψε ἐπῆγε εἰς τὰ Λέπεδα, ἔγινε μοναχὴ ὀνομάσθη Ἀνθίμη, ἔγινε Ἦγουμένη ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ὁ Ἰωάννης Ἀντζουλᾶτος ἀπὸ τὰ Τυπαλῶτα εἶχε ἓναν ἀδελφὸν Παῦλον ὀνομαζόμενον ὁ ὁποῖος χρόνια πολλὰ ἦτο εἰς Ρουμανίαν. Ὁ Ἰωάννης πήγαινε τακτικὰ εἰς τὸ κελλί τοῦ Ἁγίου Παπᾶ-Μπασιᾶ. Κάποιαν ἡμέραν πῆγε πάλιν ὁ Ἰωάννης εἰς τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ἠρώτησε ὁ Ἅγιος ἂν εἶχον γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. Ὁ Ἰωάννης τοῦ εἶπε ἔχουμε πολὺ καιρὸν νὰ λάβουμε γράμμα. Ὁ Ἅγιος τοῦ λέει, ὁ ἀδελφός σου ἔρχεται καὶ ἔρχεται καὶ ἄρρωστος. Τὴν ἄλλην μέραν δέχθηκε τὸν ἀδελφόν του τὸν Παῦλον ἄρρωστον ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος.

Ὁ Εὐάγγελος Ἀντζουλᾶτος μετὰ τὸν Γεράσιμον Σκαφιῶτα πῆγαιναν εἰς τὸ Ληξοῦρι. Εἰς τὸν δρόμον συνήντησαν τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ· πῆγαν νὰ τὸν προσκυνήσουν. Τὸν Εὐάγγελον τὸν ἄφησε καὶ τὸν ἐπροσκύνησε· τὸν Γεράσιμον δὲν τὸν ἄφησε. Ὁμολογοῦσε ὁ Γεράσιμος ὅτι πράγματι δὲν ἔπρεπε νὰ προσκυνήσῃ διότι ἦταν ἀκάθαρτος ἀπὸ ἁμαρτίας. Ἦξεραν ὅλοι ὅτι ὁ Ἅγιος εἶχε προορατικὸν καὶ ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Κάποιος μονάβης εἰς τὸ Ληξοῦρι Ἀλέξανδρος Παρίσης εἶχε ἀγοράσει αὐτὰ καὶ τὰ πωλοῦσε. Ἦλθε ὁ Ἅγιος Παπᾶ-Μπασιᾶς εἰς τὸ μαγαζί του, ἔβαλε μέσα εἰς τὸ μανδύλι του ἕως 10 αὐτὰ τὰ ἐπῆρε καὶ τὰ πέταξε ἔξω. Τότε ὁ μονάβης τοῦ λέγει, γιατί τὰ πέταξες; καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ λέγει, αὐτὰ δὲν ἦταν δικά σου, δὲν τὰ ἐπλήρωσες.

Ὁ Ἀνδρέας Μεγαλογένης πατέρας τῆς μοναχῆς Ἀγάθης ἤτο·σέμπρος (δηλ. συνεταῖρος στὰ χωράφια) εἰς τοὺς Ἰακωβάτους καὶ ὅταν ἐκτιζαν τὸ σπίτι των ἐπῆραν τὸν Ἁγ. ἱερέα Παναγῆ Μπασιᾶ νὰ κάνῃ Ἀγιασμόν, ποὺ ἔκοψαν τὰ θεμέλια. Ὁ Ἅγιος Παπᾶ-Μπασιᾶς τοὺς εἶπε ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν Ἀγιασμόν. «Μεγάλο σπίτι, στέρεο σπίτι, ἀλλὰ Ἰγγλέζικο». Κανεὶς δὲν ἐκατάλαβε τί θὰ πῆ αὐτὸ τὸ Ἰγγλέζικο. Καὶ οἱ Ἰακωβάτοι ἦσαν τέσσερα ἀδελφία καὶ μόνον ὁ ἕνας εἶχε μία κόρη Αἰκατερίνη ὀνομαζομένην. Αὐτὴ ἐνυμφεύθη μὲ τὸν Ἀγγλον Τούλ. Ἐπομένως ἐγίνετο Ἐγγλέζικο τὸ σπίτι τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μέχρι σήμερον καὶ στεγάζεται ἡ Ἰακωβάτειος βιβλιοθήκη.

(Τὰ ἀνωτέρω προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἡγουμένην Ἀγάθην τῆς Ἱ. Μ. Κορωνάτου)

Κατὰ τὸ ἔτος 1885 περίπου ὡς μοῦ εἶπον οἱ γονεῖς μου ἠσθένησεν ἡ μητέρα μου Ἀγγελικὴ καὶ ὁ πατέρας μου Δημήτριος τὴν πῆγαινε ἀπάνω εἰς τὸ ζῶον εἰς τὸν ἰατρὸν εἰς Ληξούριον. Ὅταν ἐφθασαν εἰς Ἁγ. Δημήτριον Ληξουρίου βλέπουν τὸν Ἁγ. Παπᾶ-Μπασιᾶ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν δρόμον Ἀγίου Νικολάου καὶ νὰ κατευθύνεται εἰς τὸ σπίτι. Λέγει δὲ ὁ πατήρ μου τῆς μητέρας μου, πάρε Ἀγγελικὴ τὸ σχοινὶ τῆς φοράδας νὰ πάω νὰ φιλήσω τὸ χέρι τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ λέγει ἡ μητέρα μου φίλησέ το καὶ ἀπὸ μένα. Καὶ ὅταν τὸν ἐπλησίασε τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ ὁ πατέρας μου, τοῦ λέγει. Προσκυνῶ Ἅγιε γέροντα· καὶ ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς κτυπᾷ τὴν κοιλίαν του τρεῖς φορὲς καὶ λέγει τῆς μητέρας μου, μετὰ τὰ Κηπούρια... Ὅταν ἀπελύθη ἀπὸ στρατιώτης. Μοῦ λέγουν οἱ γονεῖς μου, νὰ ὑπανδρευθῆς Παναγῆ. Καὶ τοὺς ἀπαντῶ, σεβαστοὶ μου γονεῖς δὲν παντρεύομαι διότι θὰ πηγαίνω γιὰ καλόγηρος εἰς τὰ Κηπούρια· καὶ μὲ μιὰ φωνὴ καὶ οἱ δύο μοῦ λέγουν ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ. Διατί; ἀπήντησα ἐγώ, διότι μᾶς τὸ εἶπε αὐτὸ 3-4 χρόνια προτοῦ

πεθάνει, ὅτι θὰ γεννήσω παιδί καὶ θὰ πάη εἰς τὰ Κηπούρια διὰ καλόγηρος.

Αὐτὴν τὴν πρόρρησιν μοῦ εἶπαν οἱ γονεῖς μου τὰς 28-11-1922. Ἀρχιμ. Πανάρετος Μοσχονᾶς.

Γ'

Ὁ εὐλαβὴς ἀείμνηστος Νικόλαος Παξινόπουλος (πατήρ τοῦ Ἀντωνίου) ἀπὸ Ἀργοστόλιον, ἐπεσκέφθη τὸν Ἁγ. Παναγῆν Μπασιᾶν γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία τοῦ νὰ γίνῃ ἱερεὺς κατὰ τὸν πόθον του. Ὅταν ἐφθασε στὸ κελλί τοῦ ἔβαλε μετάνοια καὶ πρὶν πῆ τίποτε ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς τοῦ ἔδωσε τὸ καλυμαύχι τοῦ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ τὸ σχίσῃ. Ὁ Παξινόπουλος ἐδίστασε. Ὁ Παπα-Μπασιᾶς ἐπέμεινε καὶ ὁ Παξινόπουλος ἐκομμάτιασε τὸ καλυμαύχι τοῦ Παπᾶ-Μπασιᾶ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὸν εὐλόγησε χωρὶς νὰ πῆ τίποτε καὶ ἔφυγε.

Μετὰ ἀπὸ ἔτη ἐνῶ ἐπεδίωκε νὰ ἱερωθῆ, τοῦ ἀνήγγειλε ὁ Μητροπολίτης, ὅτι κάποιος νέος νόμος τὸν ἐμπόδισε νὰ τὸν χειροτονήσῃ. Τότε ἀντελήφθη τί ἐσήμαινε τὸ σχίσσιμο τοῦ καλυμαυχίου τοῦ Παπᾶ-Μπασιᾶ κατὰ προσταγὴν τοῦ.

Τὸ γεγονός αὐτὸ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παπα-Μπασιᾶ τὸ ἀνέγραψε πίσω ἀπὸ τὴν φωτογραφία τῆς κηδείας τοῦ Παπᾶ-Μπασιᾶ καὶ τὴν ἔχει ὁ υἱὸς του, ποὺ μᾶς τὴν παρουσίασε καὶ μᾶς διηγήθη λεπτομερῶς τὸ γεγονός.

13. Ὁ Ἁγ. Παπᾶ-Μπασιᾶς καὶ Γερούλανος

Πολὺ συνεδέθη ὁ Ἅγιος Παναγῆς Μπασιᾶς μὲ τὴν οἰκογένειαν Ἰωάννου Γερούλανου καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς. Βέβαια ὅπως εἶδαμε ἤτο στενὸς συγγενής, (πρῶτος ἐξαδελφός. Αἱ μητέρες των ἀδελφές), ἀλλὰ καὶ ἄλλο γεγονός ἐσφίξε τὸν σύνδεσμον τῶν δύο ἐξαδέλφων Παναγῆ καὶ Ἰωάννου. Ἴδου αὐτό.

Ὁ Ἰωάννης Γερούλανος ἀρρώστησε βαρεῖα στὰ νεῖατα του. Ταλαιπωρήθηκε μὲ τὴν ἀσθένειά του πολὺ. Δὲν ἔβλεπε βελτίωσι στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπεφάσισε δύσκολο καὶ δαπανηρὸ ταξεῖδι στὸ ἐξωτερικὸ διὰ τὴν υγεία του. Ἀλλὰ καὶ ἔξω οἱ ἱα-

τροί τὸν ἀπογοήτευσαν. Μὲ βαρεῖα καρδιά γύρισε στὸ Ληξοῦρι καὶ ἀνήγγειλε στοὺς οἰκείους του τὴν θλιβερὴ γνωμάτευσι τῶν ἱατρῶν. Ἡ κατάθλιψι κατέλαβε τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς οἰκείους του. Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατάστασιν ἐπισκέπτεται τὸν Ἰωάννη ὁ Παπᾶ-Μπασιάς καὶ τοῦ προτείνει νὰ τὸν νυμφεύσῃ μὲ μιὰ μακρινὴ ἀνεψιά του, καλὴ καὶ σεμνὴ κόρη. Ὁ Ἰωάννης ἐκδηλώνει στὸν παπᾶ-Μπασιά τὴν ἀσθενείαν του καὶ τὴν γνωμάτευσι τῶν ἱατρῶν καὶ καταλήγει βαρύθυμος, «ξάδελφε ἐγὼ θά πεθάνω καὶ σὺ λέγεις νὰ μὲ παντρεύῃς;». Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς ἐπανέλαβε: «ὄχι δὲν θά πεθάνῃς. Ἐγὼ θά σὲ στεφανώσω καὶ θά κάμῃς καὶ παιδιὰ». Πράγματι ὁ Ἰωάννης ὕστερα ἀπὸ ὀλίγο νυμφεύεται τὴν Θηρεσία τὸ γένος Τυπάλδου Χαριτάτου καὶ τὸν γάμον ἐτέλεσε ὁ Ἁγ. Παπᾶ-Παναγῆς Μπασιάς.

Ἡ Ἐπιστήμη διεψεύσθη. Ἐπαλήθευσε ὁ Ἅγιος ἱερεὺς Παναγῆς. Ἐκτοτε ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς οἰκογενείας εἶναι ἀπέραντος καὶ συνεχίζεται.

Ὅπως εἶπαμε ὁ Παπᾶ-Παναγῆς ἔμενε στὸ σπίτι του κοντὰ στὴν Ἁγία Παρασκευὴ στὸ Ληξοῦρι μὲ τὴν χήρα ἀδελφὴ του μέχρι τὸ 1861, πού πέθανε ἡ ἀδελφὴ του. Ἀπὸ πρὶν καὶ μετὰ τὸ 1861 τὸν κουράρει ὁ ἐξάδελφός του Ἄνδρέας Τυπάλδος-Μπασιάς ὅπως εἶδαμε. Τὸ 1867 γίνεται στὴν Κεφαλονιά ὁ καταστρεπτικὸς σεισμὸς πού γκρεμίζει ὅλα τὰ σπίτια καὶ φυσικὰ καὶ τοῦ Παπᾶ-Παναγῆ. Μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία νὰ δείξῃ ὁ Ἰωάννης Γερουλᾶνος τὸν σεβασμὸ στὸν ἐξάδελφό του ἱερέα Παναγῆ. Χωρὶς χρονοτριβὴ τὸν πέρνει στὸ σπίτι του. Κτίζει τὸ «παλάτι» του καὶ τοῦ παραχωρεῖ τὸ καλύτερο δωμάτιο στὸ ἰσόγειο. Γίνεται ἔτσι μέλος τῆς οἰκογενείας Γερουλάνου. Βέβαια τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ Παπᾶ-Παναγῆς τὸν περνάει στὸ μοναστηράκι στὸν Πλατὸ Γυαλό, ἀλλὰ τὶς ἡμέρες τῆς ἀσθενείας του βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς οἰκογενείας Γερουλάνου.

Τὶ εὐλογία νὰ φιλοξενῆς καὶ νὰ περιθάλπῃς πτωχόν, πολὺ περισσότερον ἱερέα πτωχόν! Φιλοξενεῖς τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. «ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται» (Ματθ. 10,40) εἶχε πῆ ὁ Κύριος. Καὶ ἰδοὺ πλοῦσια ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴν

οἰκογένεια. Ὅπως εἶχε προείπει ὁ Παπᾶ-Μπασιάς. Ὁ Ἰωάννης γέννησε παιδιὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Μαρῖνο Γερουλᾶνο. Ὅταν γεννήθηκε ὁ Μαρῖνος, ὁ Παπᾶ-Μπασιάς στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ λίκνο, τὸν εὐλόγησε καὶ εἶπε προφητικά. «Μεγάλος, μέγας ἄνθρωπος».

Βέβαια οἱ γονεῖς καὶ ἰδιαίτερα ἡ μητέρα ὄλα τὰ παιδιὰ θέλει νὰ εἶναι εὐλογημένα καὶ παρεπονήθῃ στὸν Παπᾶ-Μπασιά νὰ εὐλογήσῃ καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ. Ὁ ἱερεὺς εὐλόγησε καὶ τ' ἄλλα, ἀλλὰ ἐπανέλαβε. Μόνον αὐτὸς μέγας. Καὶ πράγματι ἔγινε ὅπως ὁ γέροντας εἶπε.

Σεβασμὸν ἀπέραντον ἔτρεφε ὁ μέγας Μαρῖνος Γερουλᾶνος στὸ πρόσωπο τοῦ Παπᾶ-Μπασιά. Πάντοτε καὶ μὲ προσοχὴ ἤκουε τὴν λιγόλογη συμβουλή του. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἱερέως ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Γερουλᾶνος εἶχε στὴν οἰκία του καὶ στὸ γραφεῖο του τὴν προσωπογραφία τοῦ Ἁγ. Παπᾶ-Μπασιά σὰν αἰώνιο δεῖγμα εὐγνωμοσύνης. Στὸν Παπᾶ-Μπασιά ἀφιερώνει καὶ τὸ βιβλίον του «Τὸ Ληξοῦρι» μὲ σύντομη περιεκτικὴ βιογραφία. Τὴν ἀναδημοσιεύουμε διὰ νὰ φανῇ ὁ σεβασμὸς του.

Ο ΠΑΠΑ-ΜΠΑΣΙΑΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ληξοῦρι τὸ ἔτος 1801, ὅπου ἔζησεν καὶ ἔδρασεν. Ἀπεβίωσεν ἐκεῖ σὺς 7 Ἰουνίου 1888. Τὸν ἐπικηδεῖον λόγῳ ἐξεφώνησεν ὁ τότε Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανὸς Καλλιγᾶς, βραδύτερον Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Εἶχε ὄλως ἰδιόμορφον βίον. Τακτικὴν Ἐφημερίαν εἰς ἐνοριακὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἐκοτόησεν. Ἐλειτούργει ἐκτάκτως εἰς μικρὰς Ἐκκλησίας πρὸς εὐφύσζοντο ἔξω τῆς πόλεως. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκίας του ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1867, ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν πατρικὴν μὲν οἰκίαν καὶ διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του εἰς ἓνα ἰσόγειον δωμάτιον. Μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1953 ἀποκατεστάθη πάλιν τὸ δωμάτιον τοῦ Παπᾶ ὡς εἶχε πρὶν.

Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας τῆς ζωῆς του εἶχεν ἀποκτήσει τοιοῦτον κῆρος καὶ σεβασμὸν ἐντὸς τῆς κοινότητος, ὥστε συχνά, ὄλως ἀπροσδοκίτως καὶ ἀποτόμως ἐπενέβαιναν ἐμπροσθέντος, ὅπως ἐπανορθώσῃ γενόμενον ἀδίκημα, εἴτε ὅπως ἐπιτιμώσῃ μέλος οἰκο-

γενείας τινός διὰ ἠθικὴν παρεκτροπὴν, περὶ τὰ ὅποια αὐτὸς ἐξ ἰδίων του ἐγνώριζεν. Ἡ τοιαύτη παρέμβασις ἐγένετο μετὰ ἄκρου σεβασμοῦ ἀποδεκτῆ. Ἐξήσκει οὕτω ἔμπροκτον διδασκαλίαν δικαίου καὶ ἠθικῆς. Ἐπιστεῦετο ὅτι εἶχε διορατικότητα διὰ τῆς ὁποίας ἐγνώριζε τὰ εἰς τρίτους ἄγνωστα.

Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του διήλθε κλινῆρης. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου του παρέμενεν ἡμέραν καὶ νύκτα ἀνοικτή.

Ὁ Παπα-Μπασιάς ἀνῆκεν εἰς τὴν χρονικὴν περίοδον καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ληξουρίου ἣ ὁποία εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο περιγράφεται.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμε. Ἀπὸ τὸ 1867 μένει στὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννου Γερουλάνου καὶ ἐκεῖ παραδίνει τὸ πνεῦμα του στὸν Πλάστη του. Ὅλα τὰ χρόνια, ἰδιαίτερος ὅμως ἀπὸ τὸ 1882-1888 ποὺ μένει σχεδὸν κλινῆρης ὀλόκληρη πενταετία, τὸ ἰσόγειο δωμάτιο τοῦ Παπᾶ-Μπασιά εἶναι πάντα ἀνοικτό. Ἔρχονται ὅλοι οἱ κουρασμένοι τῆς ζωῆς καὶ ζητοῦν ἀνάπαυσι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Ἡ οἰκογένεια Γερουλάνου μὲ χαρὰ καὶ ἀγάπη δέχεται ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους γιὰ χάρι τοῦ Ἁγ. Παναγῆ καὶ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι οἱ ἴδιοι εὐεργετημένοι ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ ποθοῦν νὰ διευκολύνουν στὸ σωτήριο αὐτὸ ἔργο καὶ τοὺς ἄλλους. Σῶζονται πολλὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν διαμονὴ τοῦ Ἁγίου στὸ Γερουλανεῖκο.

Μιά μέρα κάποια φτωχὴ μητέρα πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Γερουλάνου καὶ ζήτησε λίγο φαγητὸ γιὰ τὰ παιδιά της. Τῆς ἔδωσαν τρόφιμα, φαγητὸ ὅμως ποὺ εἶχαν μαγειρέψει, διότι περίμεναν ξένους, δὲν τῆς ἔδωσαν. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔρχεται ὁ ἱερέυς. Κατευθύνεται στὴν κουζίνα, βγάζει τὶς κάλτσες του καὶ τὶς πετάει στὸ μοσχοβολιστὸ φαγητὸ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ὑπηρετριῶν καὶ φυσικὰ τὸ ἀχρηστεύει, λέγοντας λόγια ἐλεγκτικὰ γιὰτὶ δὲν ἔδωσαν στὴν μητέρα φαγητὸ γιὰ τὰ παιδιά.

Φόβος καὶ ντροπὴ ἔπιασε ὅλους. Τότε ζήτησαν συγγνώμη καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐπανελήφθη κάτι τέτοιο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ κρυφθοῦν ἀπὸ τὸ προορατικὸ μάτι τοῦ ἱερέως Μπασιά.

Αὐτὸ καὶ ἄλλα πολλὰ διηγοῦνται διὰ τὴν πολυχρόνιο διαμονὴν ἐστὶν οἰκεία Γερουλάνου.

Αὐτὴν τὴν ἐκτίμησι καὶ σεβασμὸ ἔδειχνε ὁ ἀείμνηστος Μαρῖνος Γερουλᾶνος διηγῶντας τὸν Θεάρεστο βίον τοῦ παπᾶ-Μπασιά ἰδιαίτερος στὸν Ἀρχιμ. Εὐσέβιο Ματθόπουλο, ἰδρυτὴ τῆς ἀδελφότητος «ΖΩΗ» ποὺ καὶ ὁ τελευταῖος εἶχε ἐμπειρίαν τῆς ἀγιότητος τοῦ παπᾶ-Μπασιά. Ἀσφαλῶς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἄνδρες παρακινήθηκε καὶ ὁ Ἀρχιμ. Ἡλίας Μαστρογιαννόπουλος καὶ ἔγραψε τὴν σύντομη καὶ περιεκτικὴ βιογραφία του.

Τὸν σεβασμὸν αὐτὸν κληρονόμησε καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μαρίνου κ. Ἰωάννης Γερουλᾶνος ποὺ κάμνει τὸ πᾶν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Ἁγίου ἱερέως. Μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1953 τακτοποιεῖ μὲ τὸν πατέρα του τὸ δωμάτιο τοῦ Παπᾶ-Μπασιά μὲ τὰ εἰκονίσματα του, τὴν ἐλαιογραφία του, ποὺ καίει ἀκοίμητο κανδηλι πάνω στὸ ἀπέριττο τραπέζι. Ἀπὸ ἐτῶν εἶναι τὸ προσκύνημα τοῦ λαοῦ. Τώρα ἀκόμη περισσότερο. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἀνακομιδὴ προσφέρει τὴν γνῶσιν του καὶ προσωπικὴν του παράστασι. Ἐξοδεύει καὶ ἐξωραΐζεται ὁ χῶρος τῶν τάφων, στὸν Ἁγ. Σπυρίδωνα Ληξουρίου, ὅπου εἶναι θαμμένοι ὁ πάππος τοῦ Ἰωάννης καὶ ὁ Παπᾶ-Μπασιάς. Καλλιτεχνεῖ μετὰ τὴν Ἀνακομιδὴ τὸν τάφο τοῦ Παπᾶ-Μπασιά, βάσει σχεδίων Ἰωάννας Μελιδῶνη-Γρυπάρη ποὺ δέχεται τοὺς εὐσεβεῖς προσκυνητάς. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον συνεχίζεται μὲ τὶς σημαντικὰς πληροφορίες διὰ τὴν γραφῆ τοῦτο τὸ βιβλίον.

Ἔτσι ὁ Ἁγ. παπᾶ-Μπασιάς καὶ Γερουλᾶνος ἐνώθηκαν ἐστὶν γῆ καὶ συνεχίζεται ὁ ἄρρηκτος σύνδεσμος. Ὁλόψυχα εὐχεται ὁ εὐσεβὴς πιστὸς αὐτῆ ἡ ὠραία καὶ ἁγία συγγένεια στὸ αἷμα, καὶ στὸ πνεῦμα νὰ βρῆ συνεχιστὰς καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους στοὺς τραγικοὺς ἀλλοπρόσαλλους καιροὺς μας.

14. «Ὅποιος θέλει δὲν πεθαίνει...»

Συνήθιζε νὰ ἐπαναλαμβάνη ὁ Παπᾶ-Μπασιάς τὴν φράσιν αὐτὴν ἐρμηνεύοντας λαϊκὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται» (Ἰωάνν. ΙΑ', 25.) Καὶ ἦταν πίστις του αὐτῆ διότι τὸ βλέμμα του ἦταν στραμμένο ἐστὶν αἰωνιότητα καὶ δι' αὐτὴν ἐτοίμαζε τὸν ἑαυτὸν

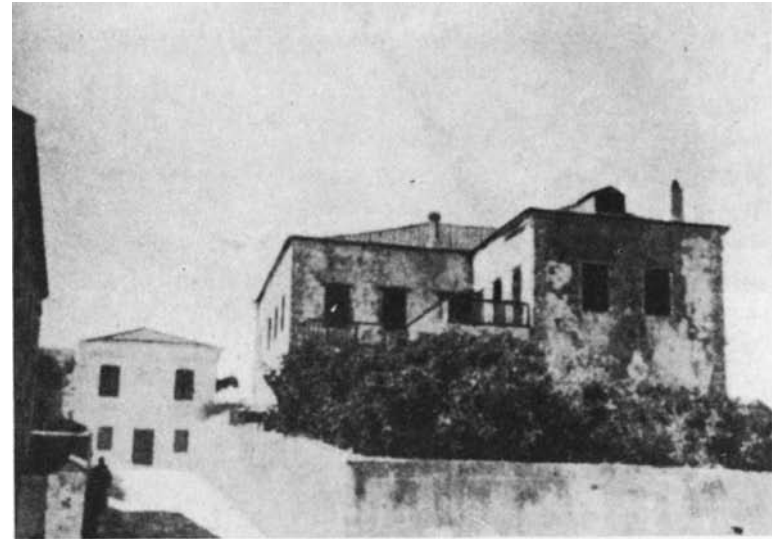
του αλλά και τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ἰσόβιος ἀγώνας διὰ τὸ «βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως». Καὶ τί ἀγώνας! Μέσα σὲ μιὰ ἐποχὴ μὲ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ δυσκολίες ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς, ὅπως στήν ἀρχὴ εἶπαμε. Ὁμως ὁ Ἅγιος ἔμεινε ὅπως τὸν εἶχε διαμορφώσει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἀναζητητῆς τῆς αἰωνιότητος. Δὲν ἐβάδιζε στὸ δρόμο του ὅπως ἤθελε, ἀλλὰ ὅπως ὁ Θεὸς τοῦ ὑπεδείκνυε. Ἔτσι τὸ θέλω του, ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιατί πείσθηκε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς. Πόσες φορές θὰ ἐπανελάμβανε «οὐκέτι ἐγὼ ζῶ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς (Γαλ. Β΄, 20) καὶ «ἐπιθυμίαν ἔχω ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι» (Φιλ. Α΄, 23) ὅπως καὶ ὁ Ἅπ. Παῦλος.

Πράγματι αὐτὸ τὸ ἔδειξε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ ὅπως εἶδαμε. «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστὸς» (Κολ. Γ΄, 11). Ἄπο τὰ μικρά του χρόνια ὡς τὰ βαθειὰ γεράματα, στὶς χαρὲς καὶ στὶς θλίψεις κυριαρχοῦσε στήν ψυχὴ του ἡ λαχτάρια διὰ τὸν Χριστόν.

Μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἔζησε ἕνα σχεδὸν αἰῶνα καὶ ἀντιμετώπισε ὅλα τὰ γεγονότα, Ἐθνικά, Ἐκκλησιαστικά, τῶν Χριστιανῶν τοῦ Ληξουρίου κατὰ πρῶτον λόγον καὶ τοῦ Ἄργοστολίου, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ προσωπικά, φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Θυμίζει προφήτην τῆς Π. Διαθήκης. Ἦταν τὸ κέντρο τῆς πνευματικῆς ζωῆς στὸ Ληξοῦρι καὶ Κεφαλονιά. Στὰ μεγάλα Ἐκκλησιαστικά καὶ Ἐθνικά θέματα ἡ γνώμη του Παπα-Μπασιά βάραινε. Γιὰ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ προσωπικά ἦταν νόμος.

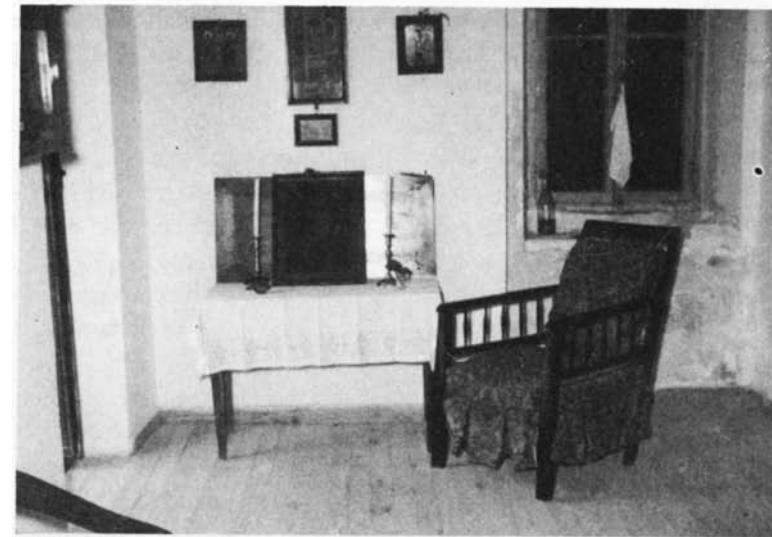
Γνώρισε μεγάλες μορφὲς καὶ συνδέθηκε μαζί τους καὶ σὲ πολλὰ ἦταν ὁδηγητὴς ἀφανῆς.

Οἱ Ἰακωβάτοι-Τυπάλδοι αὐτὸν εἶχαν ἐφημέριο ὅπως εἶδαμε. Ἰδιαιτέρα μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Σταυρουπόλεως καὶ Μέγα Σχολάρχην Κωνσταντῖνον Ἰακωβᾶτο Τυπάλδο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἦταν συνδεδεμένος ὅταν δὲ γύρισε στὸ Ληξοῦρι ἦταν ὁ παρήγορος σύντροφος μέχρι τὸν θάνατό του τὸ 1868. Ἐπίσης μὲ τὸ Εὐσέβιο Πανᾶ καὶ τὸν Κοσμᾶ Φλαμιᾶτο ποὺ συμφωνοῦσε στὶς ἰδέες καὶ γραμμές. Σ' ὅλους εἶχε κάποιον λόγο ὁδηγητικὸ νὰ πῆ. Ποτὲ δὲν σταμάτησε τὴν ἄσκησι, τὴν προσευχὴ,

Οἰκία Γερουλάνου ὅπου διέμενε ὁ Ἅγιος.

(Προσεισμικὴ φωτογραφία)

Τὸ δωμάτιο (κελλί) τῆς οἰκίας Γερουλάνου ὅπου ἔμεινε ὁ Ἅγιος, ὅπως εἶναι σήμερα.

τήν ἐλεημοσύνη, τὴν συμβουλή. Κι' ὅταν μὲ τὰ γηρατειὰ ἢ ἀσθενεία του γινόταν πρὸ ὀδυνηρῆ παράγγειλε ἢ πόρτα τοῦ κελλίου του νὰ εἶναι ἀνοικτὴ ὥστε νὰ μπαίνουν εὐκολὰ ὅσοι τὸ ἠθελαν. Πέντε χρόνια ἦταν κλινήρης Οὐδέποτε βαρυνκόμηνσε. Ὅλους τοὺς ἐδέχετο καὶ σ' ὅλους χάριζε τὸν προφητικὸ τοῦ λόγο. Ὅλοι ὅσοι τὸν ἐπεσκέπτοντο ἔφευγαν εἰρηνικοί.

Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι τῆς ἀσθενείας του τὸν συνήντησε καὶ ὁ Μητροπολίτης Γερμανὸς Καλλιγᾶς, ὅταν ἐξελέγη τὸ 1884 Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ ἐνθρονίσθη εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Τὸν ἐπεσκέφθη στὸ ἀπέριττο καὶ φωτεινὸ κελλὶ του. Ζήτησε τὴν εὐλογία τοῦ γέροντα. Ἐξομολογήθηκαν ἀμοιβαίως. Ὁ πᾶπᾶ-Μπασιάς τοῦ προεῖπε ὅτι θὰ ἐξελέγετο Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. (ιδεῖ Ἡλ. Μαστρογιαννοπούλου σελ. 34). Συχνὰ ἔκτοτε μέχρι τοῦ θανάτου του ἐπεσκέπτετο τὸν πρεσβύτεν ἱερέα καὶ συζητοῦσε μαζί του. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἐκτίμησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πρὸς τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν ὠραιότατο ἐπικήδειον λόγον του καὶ τὴν χοροστασία κατὰ τὴν κηδεία του.

Θερμὴ συμπάραστασι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του ἔδειξε ἡ σύζυγος τοῦ Ἰωάννου Ν. Γερούλανου Θ η ρ ε σ ι ᾶ μαζί μὲ τὴν θυγατέρα τῆς Μ α ρ ι ᾶ ν θ η, κατόπιν σύζυγος Ἰωάνν. Κουρούκλη.

Ἰδιαίτερα ἡ Μαριάνθη εἶχε τὴν εὐλογίαν νὰ παραστῆ στὶς τελευταῖες στιγμῆς τοῦ Ἀγίου καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς διὰ τὴν ἐκδημίαν τοῦ Ἀγίου εἰς οὐρανοὺς.

Λευκασμένος ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γεμάτος ἅγιες καὶ οὐράνιες ἐμπειρίες καὶ ἔτοιμος διὰ τὸ ταξεῖδι πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ τὸ ὅποιο ἐτοιμαζόταν ἰσόβια, μὲ ἀπέραντη ἐκτίμησι καὶ σέβας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐγκατέλειπε τὸν ἐπίγειο κόσμον διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς δοξολογίας στὸν οὐρανόν, τὴν 7ην Ἰουνίου 1888 ἡμέραν Τρίτην τῶν Ἀγίων Πατέρων ὥρα 6 μ.μ.

Ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου τοῦ γέροντα Ἀγίου ἱερέως Παναγῆ Μπασιά συνεκλόνησε τοὺς Ληξουριῶτες καὶ Ἀργοστολιῶτες. Πολλοὶ ἠθελαν νὰ φωτογραφηθοῦν μαζί του. Σώθηκε ἡ φωτογραφία αὐτὴ πρὸς τὸν ἀπέραντον σεβασμὸν τοῦ λαοῦ πρὸς

τὸν Ἅγιον Γέροντα. Ἄλλ' ὡς ἀφίσουμε τὸν βιογράφο του Ζήσιμο Τυπάλδο καὶ αὐτόπτη μάρτυρα νὰ περιγράψῃ τὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κηδείας του.

«Οὐδέποτε ἐγένετο, οὐδ' ἴσως γενήσεται, ἐπιβλητικώτερα ταύτης κηδεία. Ἀφ' ἧς ἐγνώσθη ὁ θάνατος τοῦ ἱερέως τούτου, γενικὴ συγκίνησις κατέλαβε τὸν λαὸν ὅστις ἀθρόος συνέτρεχεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς 6ης μ.μ. ὥρας τῆς 7ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 8ης μ.μ. τῆς 9ης Ἰουνίου ὅτε ἐνεταφιάσθη, μείνας ἀταφος 50 ὄλας ὥρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινε κενὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ἀλλὰ καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπληροῦτο εὐλαβῶν χριστιανῶν. Ἡ κηδεία ἐγένετο τὴν 8ην Ἰουνίου 1888 ἀπὸ τῆς 6ης μ.μ. ὥρας μέχρι τῆς 9ης λαμπαδοφοροῦντος τοῦ λαοῦ ἢ δὲ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλη τὴν ἐπομένην 9 Ἰουνίου περὶ τὴν 7 π.μ. ὥραν διαρκέσασα ἄχρι τῆς 10 π.μ. χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας κ. Γεωμανοῦ. Λόγοι ἐπιζήδαιοι ἐξεφωνήθησαν δύο, ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν, ὧν ἔπεται ἡ δημοσίευσις...».

«Ἡ αὐθόομητος συροσὴ τοῦ λαοῦ ἐξ ἀπάσης τῆς Κεφαλληνίας εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἱερέως Μπασιά ἄνευ διακοίσεως γέρον, ἡλικίας καὶ τάξεως καὶ ἡ ἀμέριστος πρὸς τὸν λειτουργὸν τοῦτον τοῦ Ὑψίστου εὐλάβεια ἀποδεικνύει ὅτι ἐναντι τῆς πραγματικῆς ἀρετῆς κλίνει γόνε πᾶσα θνητὴ καρδιά καὶ σπεύδει νὰ προσενέγκῃ τὸν φόρον τῆς εὐλαβείας. Πάντες συνέδρομον ἵνα ἀσπάσονται τὸν νεκρὸν τοῦ ἱερέως, οὕτινος ὅμοιον φρονοῦμεν τό γε νῦν ἔχον, ὅτι δὲν ἔχει νὰ δείξῃ ὁ καθ' ἡμᾶς αἰὼν».

Τὰ τελευταῖα λόγια δείχνουν τὴν ἐπιβολὴ τῆς Ἀγιότητος τοῦ Παπᾶ-Μπασιά στὸν λαόν, ὁ ὅποιος ἐτίμησε καὶ ἔξυμολογεῖται νὰ τιμᾷ τὸν ἱερέα ὡς Ἅγιον.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀείμνηστος Γερμανὸς Καλλιγᾶς σάν Ἅγιον τὸν ἀντιμετωπίζει στὸν ἐπικήδειον του καὶ ἰδιαίτερος στὸ τέλος ὅταν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Ἅγιο Παναγῆ καὶ ζητεῖ τὴν μεσιτείαν του πρὸς τὸν Θεόν. Διότι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἀγίους ζητοῦμεν νὰ μεσιτεύσουν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ πράγματι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπιβεβαίωνε τὴν πεποίθησι ὅλων τῶν Χριστιανῶν διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ Παπᾶ-Μπασιά.

Χρονολογικὸν διάγραμμα ζωῆς τοῦ Ἁγίου Παναγῆ

- 1801 Ἐγεννήθη εἰς Ληξούριον ἐπὶ Μητροπολίτου Ἰωαννικίου Ἀννίνου (1783-1817).
- 1821 Δημόσιος διδάσκαλος.
- 1827 Εἰς Ἱ. Μονὴν Διὸς διὰ τὴν μονάση.
- 1828 - 9 Ἐπιστροφή εἰς Ληξούριον.
- 1828 - 36 Μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰδιωτικοῦ διδασκάλου χειροθετεῖται Ἀναγνώστης.
- 1836 Χειροτονεῖται Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Παρθενίου Μακρῆ.
- 1845 Ἀρχίζουσι ἐκδηλώσεις ἀσθενείας καὶ «κατὰ Χριστὸν σαλοῦ».
- 1861 Ἀποθνήσκει ἡ ἀδελφὴ του Μαρία.
- 1864 Τὸ Ἱερατικὸν Ταμεῖον ἐπιλαμβάνεται τῆς αἰτήσεως πρὸς χορήγησιν βοηθήματος.
- 1864 Ἐνωσις Ἑπτανήσου μετὰ Ἑλλάδα.
- 1867 Σεισμὸς καταστρεπτικός. Γκρεμίζεται ἡ οἰκία του.
- 1867 Ἐγκαθίσταται εἰς τὴν οἰκίαν Ἰωάννου Γερουλάνου.
- 1868 Ἀποθνήσκει ὁ Ἐπίσκοπος Κων/τίνος Ἰακωβάτος.
- 1884 - 89 Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς Καλλιγᾶς.
- 1888 7 Ἰουνίου Ἀποθνήσκει.
- 1976 6 Ἰουνίου Ἀνακομιδὴ Λειψάνων τοῦ Ἁγ. Παναγῆ.
1986. 4 Φεβρουαρίου. Ἀνακηρύσσεται Ἅγιος ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου.
1986. 7 Σεπτεμβρίου. Ἐορταί ἀνακηρύξεως εἰς Ληξούριον.

16. Θαύματα Ἁγ. Παναγῆ-Μπασιά

Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κακεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει. . . » (Ἰωάνν. ΙΔ', 12).

Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἓνα διαρκὲς θαῦμα. Ζεῖ μέσα στὴν χάρι τῆς οἰκογενείας τοῦ Χριστοῦ δηλ. στὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς «παρτεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». Μέσα σ' αὐτὴν γίνονται τὰ μεγαλύτερα θαύματα. Ἀπὸ τὴν γέννησιν τοῦ ὀχριστιανὸς μέχρι τὴν τελευταία πνοή του ἀντιμετωπίζει τὸ θαυματουργὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Βάπτισις ποὺ τὸν κάνει «μέλος Χριστοῦ καὶ μέρος ἐκ μέρους», τὸ χρίσμα ποὺ τὸν σφραγίζει σὺν ἄλλῃ Πεντηκοστή, ἡ Θ. Εὐχαριστία ποὺ τὸν κάνει σύναιμο καὶ σύσσωμο τοῦ θεανθρώπου καὶ φυσικὰ τὸν θεώνει, ἡ ἀναγέννησις διὰ τῆς Ἱ. Μετανοίας ποὺ τὸν λαμπικάρει, εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα, ποὺ ἐνῶ τὰ ζοῦμε δὲν τὰ νοιώθουμε, ὅσο καὶ ὅπως πρέπει, διότι δὲν πέφτουν στὴν ἀντίληψιν τῶν αἰσθήσεων.

Ἔτσι ὅταν λέμε θαῦμα ἐννοοῦμε κάποιο ὑπερφυσικὸ γεγονός, ποὺ νὰ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δύναμι καὶ ποὺ ἔγινε χωρὶς τὴν ἀνθρώπινη δύναμι παρὰ μετὰ τὴν συνέργειαν

του Θεού, όπως π.χ. μιὰ θαυμαστή θεραπεία, διάσωσι ἀπὸ βέβαιο κίνδυνο, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ δαιμονικὴ ἐπήρεια κ.λ.π. Ἄσφαλῶς οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ εἶχαν καὶ τέτοια ἐξουσία τὴν ὁποία τοὺς παρεχώρησε ὁ Θεός, καὶ τὴν ὁποία ἐχρησιμοποιοῦσαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ δόξαν Θεοῦ.

Καὶ διὰ τὸν Ἅγιο Παναγῆ παραδίδονται τέτοια θαυμαστά γεγονότα κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερα. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος πού καὶ τότε καὶ τώρα οἱ χριστιανοὶ καταφεύγουν στὴν μεσιτεία του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τίς προρρήσεις του μὲ τίς ὁποῖες ἔσωσε ψυχὰς καὶ διαφύλαξε οἰκογένειες ὅταν χρειάζοταν, ὁ Ἅγ. Παναγῆς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ συνέχιζε καὶ συνεχίζει τὸ θαυματουργικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα ἐξ ἄλλου μὲ τὴν βεβαίωσί του.

Παραθέτουμε μερικὰ ὅσα συλλέξαμε θαυμαστά γεγονότα πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Μετά τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων καὶ τὴν ἀνακήρυξι ἀναφέρονται πολλὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου

α

Μετά τὴν Ἀνακομιδὴν εὐσεβῆς κυρία ἀπὸ τὸν Καναδᾶ ἐζήτησε φυλακτὸ ἀπὸ τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγ. Παναγῆ. Τὰ εἶχε ὑποσχεθεῖ σὲ ἓνα παράλυτο κοριτσάκι 11 ἐτῶν. Πράγματι ἡ μακαρίτισσα μοναχὴ Ἀγαθονίκη τῆς Μονῆς Κορωνάτου ἔστειλε ὅτι τῆς ἐζήτησε. Μόλις τὸ πῆρε, τὸ πῆγε στὴν παράλυτη κόρη καὶ τῆς λέει: «Ἐλένη μου δεῆσου στὸν Ἁγ. Παναγῆ Μπασιά πού εἶναι θαυματουργός, πού προστάτεψε τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς δυστυχισμένους πού εἶσαι ἀγγελοῦδι νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν ὑγεία σου». Πράγματι, τὸ κορίτσι δεήθηκε καὶ μετὰ μὲ τὸ δεξί του χέρι πού ἦταν παράλυτο πῆρε τὸ φυλακτὸ καὶ τὸ φίλησε. Ὅσοι τὸ εἶδαν ἀλάλαξαν δακρυσμένοι διότι εἶδαν τὸ θαῦμα τῆς παράλυτης πού ἔγειανε. Τὸ γεγονὸς τὸ ἔγραψε ἡ κυρία καὶ οἱ γονεῖς, πού ἔστειλαν καὶ τὴν φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ.

β

Ἡ Α. Β. εἶχε μίαν ἀδελφὴν παντρεμένη εἰς τὰ Κουβαλάτα. Μίαν ἡμέραν εἶχε πολλὰς δουλειὰς καὶ εἶχε ἀγανακτή-

σει, ἐσήκωσε τὸ χέρι τῆς καὶ ἐφασκέλωσε τὸν Θεόν. Μετὰ ἐπῆγε νὰ πλύνῃ τὰ ροῦχα καὶ ἓνα βελόνι ἐμβῆκε εἰς τὸ χέρι τῆς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες τῆς ἔκανε γάγραινα καὶ τὸ χέρι ἐσάπησε. Οἱ ἰατροὶ τῆς εἶπον νὰ τὸ κόψῃ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀφροδίτη τὴν ἐπῆγε εἰς τὸν Παπᾶ-Μπασιά. Ὁ Ἅγιος ἦτο κλινήρης, τὸν εἶχαν σκεπάσει καὶ πολλοὶ τὸν ξενυχτοῦσαν. Ἐπῆγε σιγὰ σιγὰ καὶ ἔβαλε τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐπάνω εἰς τὸν Ἅγιον καὶ νοερῶς εἶπε: Παπᾶ-Μπασιά μου ἡ εὐχή σου νὰ κάμῃ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς μου καλά. Καὶ ὁ Ἅγιος τῆς ὠμίλησε καὶ τῆς εἶπε: «Ἀφροδίτη πίστιν ἐσύ, τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς σου θὰ γίνῃ καλά, δὲν θὰ τὸ κόψουν. Θὰ ὑπανδρευθῇ». Μετὰ τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ εἶπον εἰς τὸν ἰατρὸν ὅ,τι εἶπε ὁ Παπᾶ-Μπασιάς. Ὅταν ἐκύταξε τὸ χέρι ὁ ἰατρὸς εἶπε αὐτὸ εἶναι θαῦμα διότι τὸ χέρι τῆς ἦτο ἐντελῶς ὑγιές.

γ

Ἡ δέησις τοῦ Ἁγίου Παπᾶ-Μπασιά σώζει πλοῖο πού κινδυνεύει.

Κάποτε ὅταν ὁ Ἅγιος ἦτο εἰς τὸ κελλί του εἰς τὰ Τυπαλδᾶτα μία νύχτα τὸν ἤκουσε ἡ ἀδελφὴ του νὰ φωνάζει καὶ νὰ παρακαλῇ Παναγία μου βοήθησέ τους. Αὐτὸ συνεχῶς ἐφώναζε ὅλην τὴν νύκτα. καὶ τὰ ξημερώματα τὸν ἤκουσε ἡ ἀδελφὴ του πού ἐφώναζε, δόξα σοι ὁ Θεός, σωθήκανε. Ἡ ἀδελφὴ του δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ πού ὁ Ἅγιος ὅλη τὴν νύκτα παρακαλοῦσε εἰς τὸ κελλί του τὴν Παναγία. Τὸ πρωτὶ ὅμως ἔμαθε ὅτι ἓνα πλοῖο ἔξω ἀπὸ τὸ Γερογόμπο ἦτο ἔτοιμο νὰ πνιγῇ καὶ ἀπὸ θαῦμα γλύτωσε τὸ ναυάγιον. Τότε ἡ ἀδελφὴ του καὶ ὅλοι κατάλαβαν ὅτι διὰ τῶν δεήσεων τοῦ Ἁγίου γλύτωσε τὸ πλοῖον.

δ

Ὁ Σπῦρος Μουρελάτος Τζαμάνης ἀπὸ τὰ Χαυδᾶτα εἶχε ἓνα παιδί 10 ἐτῶν καὶ τὸ κυρίευε ἐπιληψία, τὸ ἐπῆρε ὁ πατέρας του καὶ τὸ ἐπῆγε εἰς τὸν παπᾶ-Μπασιά, τὸν ἐσταύρωσε ὁ Ἅγιος καὶ τοῦ εἶπε: Σπῦρο πάρε τὸ παιδί, εἶναι καλά. Ἐξῆσε ὁ Ἀναστάσιος 80 χρόνια καὶ πλέον ζαλάδες δὲν τὸν βρῆκαν.

Αυτόγραφο του Ἁγ. ΠΑΝΑΓΗ.
(Παρεχωρήθη ἀπὸ τὴν ἡγουμένη Λεοντία Μοσχονᾶ).

Μικρὸς τόπος τὸ Ληξοῦρι. Ντόπιος ὁ Παπᾶ-Παναγῆς. Ἐγνώριζε μὲ ἀκρίβεια τοὺς κατοίκους καὶ τὶς ἀνάγκες των ὕλικές καὶ πνευματικές, τὶς ὁποῖες καὶ προλάβαινε. Ἀναφέρεται ὅτι μιὰ χειμωνιάτικη νύκτα κάποιος πτωχὸς ἱερεὺς εἶχε ἐτοιμὸγεννη τὴν πρεσβυτέρα του, ἀλλὰ δὲν εἶχε χρήματα διὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν θέρμανσι. Σ' αὐτὴν τὴν ὥρα τῆς δυσκολίας κτυπάει ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ὁ Παπᾶ-Παναγῆς καὶ τοῦ προσφέρει 6 μεξικάνικα τάλληρα καὶ τοῦ λέει πῆγαινε νὰ ἀγοράσης ὄ,τι ἔχεις ἀνάγκη. Αὐτὴν τὴν ὥρα τρέχει νὰ βρῆ ἀνοικτὸ μαγαζὶ. Καὶ πράγματι βρίσκει κάποιον καὶ τοῦ δίνει τὸ τάλληρον νὰ ἀγοράσῃ κάρβουνα. Ὁ μαγαζάτορας ἐκπληκτος γνωρίζει ὅτι τὸ τάλληρον ἦταν δικό του. Καὶ ὁμολογοῦσε μὲ ἀπορία πῶς ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἐγνώριζε τὴν κρύπτη καὶ τὰ πῆρε, πού μόνος αὐτὸς γνώριζε. Ἀλλὰ ἦταν καὶ στενοχωρημένος διότι τὴν ὥρα πού τὰ ἔπερνε εἶπε στὸν ἰδιοκτήτη ὅτι πρέπει νὰ προετοιμασθῆ νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ κοινωνήσῃ διότι σὲ δέκα μέρες πιθανὸν νὰ μὴν ὑπάρχει στὴν ζωὴ. Ἄς σημειωθῆ ὅτι ἦταν τόσο τὸ κύρος τοῦ Παπᾶ-Παναγῆ ὥστε κανεὶς δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ πάρῃ ὄ,τι ἤθελε. Τὸ θεωροῦσαν εὐλογία νὰ μῆ στὸ σπίτι ἢ στὸ κατάστημα. Πράγματι ὕστερα ἀπὸ 15 ἡμέρες ἐτοιμασμένος ὁ παντοπώλης ἀπέθανε. Ποιὸς μποροῦσε σὰ ἀντισταθῆ στὴν φλογερὴ ἀγάπη τοῦ ἱερέως Παναγῆ; Πόσο διδάσκει τοὺς σημερινούς κληρικούς τὸ παράδειγμα τῆς ἀνιδιοτελείας καὶ διακονίας. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς τοῦ Ἱερέως. Εἶναι δὲ πρακτικὴ ἀπόδειξις πίστεως στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι συνέτρεχε σὶς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν του χριστιανῶν ὁ Παπᾶ-Μπασιάς.

Τὸ 1850 φοβερὴ ἐπιδημία χολέρας ἔπεσε στὸ Ληξοῦρι. Φόβος καὶ τρόμος εἶχε καταλάβει τοὺς ζωντανούς διὰ τοὺς χοληρικούς πεθαμένους. Εἰδικὰ συνεργεῖα ἔπερναν τοὺς νεκρούς καὶ τοὺς ἔθαπταν στὰ Λέπεδα στὴν Ἁγία Ἄννα. Ποῦ λόγος γιὰ κηδεῖα αὐτὲς τὶς ὥρες στοὺς χριστιανούς. Ἀγῶνας νὰ φύγῃ τὸ θανατικὸ ἀπὸ ἀνάμεσά τους. Νὰ ἕνας ὅμως πού στάθηκε κοντὰ

στοὺς χολεριῶντας. Ὁ Παπᾶ-Παναγῆς. Ὅσους μποροῦσε τοὺς ἔψαλε τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν. Ὅσους δὲν πρόφταινε πῆγαινε νύκτα μὲ τὸ λαδοφανάρι του καὶ διάβαζε στὰ μνήματα τὸ νεκρώσιμον τρισάγιον. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς βλέποντας τὸ φῶς νόμισαν πὼς εἶναι τυμβωρύχοι καὶ φύλαξαν νὰ τοὺς συλλάβουν. Τὶ ἐκπληξίς ὅμως σ' αὐτοὺς ὅταν ἀντίκρυσαν τὸν Παπᾶ-Παναγῆ μὲ τὸ πετραχήλι νὰ προσεύχεται διὰ τοὺς κοιμηθέντας χριστιανούς.

Πῶς λοιπὸν ἔναν τέτοιο Ἱερέα νὰ μὴ ἀκολουθῆ ὁ Λαός;

Ἄλλ' εἶναι ὁ Παπᾶ-Παναγῆς καὶ ὁ ἐλεγκτὴς στοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀδίκους. Κάποιος κρεοπώλης πῆγε στὴν στάνη κάποιου τσοπάνη καὶ ἀγόρασε τὰ ἀρνιά του. Μὲ ἐπιτηδειότητα πέταξε ἀζύγιαστα πρὸς τὸ μέρος του δύο ἀρνιά, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ὁ βοσκός. Ὅταν γύρισε στὸ Ληξοῦρι ἔρχεται ὁ Παπα-Παναγῆς καὶ λέει στὸν κρεοπώλη. Πιάσε αὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρνὶ καὶ τοῦ ἔδειξε τὰ δυὸ κλεμμένα. Τάχασε ὁ κρεοπώλης. Τὸν διέταξε νὰ σφάξῃ τὰ ἀρνιά καὶ νὰ μοιράσῃ τὸ κρέας δωρεὰν στοὺς πτωχοὺς, διότι αὐτὰ δὲν τὰ ζύγιασε, οὔτε τὰ πλήρωσε καὶ δὲν τοῦ ἀνῆκαν.

Ὁμολόγησε τὴν κλεψιά ὁ κρεοπώλης καὶ ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἀνδρέας Μεγαλογένης, πατέρας τῆς νῦν Ἡγουμένης Ἀγάθης τῆς Ἱ. Μονῆς Κορωνάτου ἀπὸ τὸ Νεοχώριον Πάλλης στὴν νεανική του ἡλικία ἦτο ἀτίθασος καὶ νευρικός. Ἦρχετο σὲ προστριβὲς μὲ τοὺς γονεῖς του πού τὸν συνεβούλευαν. Μιὰ μέρα ἡ μητέρα του τοῦ ἔκανε μιὰ παρατήρηση. Ὁ νέος ὠργίσθη, ὠμίλησε ἄπρεπα στὴν μητέρα του καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸ του παρασυρθεὶς ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ τὴν ἔδειρε ἄσχημα. Ἡ μητέρα του πόνεσε καὶ κλαίοντας τοῦ εἶπε «τὴν κατάρμου νὰ ἔχῃς».

Ὁ Ἀνδρέας μετὰ τὸ γεγονὸς ντύνεται καὶ μὲ τὸ ἄλογό του

ξεκίνησε διὰ τὴν χώρα (τὸ Ληξοῦρι). Ἐνῶ πλησίαζε στὸ Ληξοῦρι συναντᾷ τὸν Παπᾶ-Μπασιᾶ, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ ἔσκυψε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἱερέα λέγοντας «προσκυνῶ ἅγιε Δέσποτα»

Καὶ ὁ Ἀγ. Παναγῆς δὲν δέχθηκε τὸ προσκύνημα τοῦ Ἀνδρέα ἀλλὰ μὲ ἔντονο τόνο τοῦ λέγει.

— Τὴν μάνα σου, τὴν μάνα σου! Ἐπικατάρατο τὸ χέρι ποὺ κτυπᾷ τοὺς γονεῖς του. Γύρισε πίσω καὶ ὅταν σὲ συγχωρήσῃ ἡ μάνα σου ἔλα στὸ Ληξοῦρι.

Τάχασε ὁ Ἀνδρέας. Κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ γεγονὸς πῶς τὸ ἔμαθε ὁ Ἅγιος ἱερεὺς; Ἦταν δὲ ὁ τόπος τέτοιος τοῦ ἱερέως πού δὲν ἔπερνε ἀντίρρηση. Ὁ Ἀνδρέας ἐπιστρέφει στὸ χωριὸ του καὶ διηγῆθη στὴν μητέρα του τὸ περιστατικὸ καὶ κλαίοντας ζητοῦσε συγγνώμην. Καὶ ἡ μητέρα του πονεμένη τοῦ ἔλεγε «καλὰ σοῦ ἔκανε ὁ Παπᾶ-Μπασιᾶς· ὄχι δὲν σὲ συγχωρῶ».

Ἀναγκάστηκε καὶ ἔμεινε στὸ χωριὸ.

Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἡ μητέρα του τὸν συνεχώρησε τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή της καὶ ξεκίνησε διὰ τὸ Ληξοῦρι ἀλλὰ μὲ φόβο.

Στὸν δρόμο τὸν συναντᾷ καὶ πάλιν ὁ Παπα-Μπασιᾶς καὶ προσκυνῶντας τοῦ λέγει.

— Συγχώραμε Ἅγιε Δέσποτα.

— Ὁ Ἅγιος τὸν εὐλογεῖ καὶ εἶπε :

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς· καὶ ἄλλην φοράν τὴν μάνα σου μὴν τὴν πειράξῃς!

Ἔτσι δίδασκε τοὺς νέους ἔμπρακτα νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς των.

Τέτοιος ἱερεὺς γίνεται σωτήρας τοῦ λαοῦ του καὶ κοινωνικὸς ἀναμορφωτὴς. Ποιὸς μπορεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου; Μόνον τὸ Ἅγ. Πνεῦμα πού κατοικεῖ σὲ τέτοιο χαριτωμένο καὶ ἀφιερωμένο πρόσωπο σὰν τοῦ Παπᾶ-Παναγῆ.

Ἀναφέραμε τὰ περιστατικὰ διὰ νὰ δείξουμε πῶς ἠργάζετο ὁ ἱερέας τοῦ Θεοῦ. Θὰ μᾶς δοθῇ καὶ ἄλλη εὐκαιρία νὰ δοῦμε καὶ ἄλλες πλευρὲς τῆς ἱερατικῆς του διακονίας διὰ νὰ διδαχθοῦμε καὶ δοξάσουμε τὸν Θεό.

10. Ὁ διακριτικὸς Πνευματικὸς

«ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει πάντα»
(Α΄ Κορινθ. Β΄, 15)

Κύριο καὶ βασικὸ μέλημα τοῦ ἱερέως, ἡ σωτηρία τῶν χριστιανῶν. Διὰ τοῦτο ἤλθε ὁ Χριστὸς στὸν ἐπίγειο τοῦτο κόσμος, διὰ νὰ «ζήτηση καὶ σῶση τὸ ἀπολωλὸς» (Λουκ. 19,10) Τὸ ἴδιο ἔργο συνεχίζει καὶ ὁ ἱερεὺς. Καὶ εἶναι τεράστιο τὸ ἔργο διότι πρόκειται περὶ θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνομίαν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται νὰ ἀποσπάση τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ φοβεροῦ λεονταριοῦ τῆς ψυχῆς δηλ. τοῦ διαβόλου. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ εἶναι δύσκολο καὶ μόνον ἔμπειροι τὸ κατορθώνουν μὲ ἐπιτυχία.

Ὁ βιογραφούμενος Ἀγ. Παναγῆς Μπασιᾶς, ὅπως ἡ συνείδησις τῶν χριστιανῶν μαρτυρεῖ, διὰ τῆς παραδόσεως, ἦταν ἄριστος Πνευματικὸς ἰατρὸς καὶ «θηρευτῆς» (Ἱερ. ΙΣΤ, 16) τῶν ψυχῶν κατὰ τὸν Ἱερεμίαν. Μὲ γνῶσιν ἀκριβῆ τῆς ψυχῆς καὶ γεμᾶτος ἀπὸ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος τὴν χάριν διὰ νὰ ὀδηγή τὶς ψυχές.

Βέβαια πρῶτα ὁ ἴδιος εἶχε ἐμπειρία τῆς χάριτος τοῦ μυστηρίου διότι ἐξωμολογεῖτο καὶ ὠδηγεῖτο ἀπὸ πνευματικόν. Ποῖος ὅμως ἦτο δὲν γνωρίζομεν. Ἀσφαλῶς κάποιος εὐλαβῆς ἱερεὺς τοῦ Ληξουρίου ἢ ἐν συνεχείᾳ κανεὶς ἱερομόναχος τῆς Μονῆς Βλαχερνῶν τοῦ Δία. Ἡ βαθειὰ καὶ συνεχῆς αὐτοκριτικὴ του τοῦ ἔδωσε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς γνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐγνώρισε ὅτι «ἡ μέτανοια ἐστὶ ἐπιστροφή τοῦ νοῦ εἰς τὴν οἰκείαν τάξιν» κατὰ τὸν Δαμασκηνόν, καὶ τοῦτο εἶναι σοβαρὸν καὶ πρῶτιστον.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατερικῶν βιβλίων τοῦ ἐπλούτισε τὴν γνῶσιν αὐτῆ μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος καὶ τὶς πνευματικὲς συζητήσεις μὲ διακριτικούς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς. Ἡ ἀγάπη διὰ τὸν ταραγμένον ἄνθρωπον πὺ ζητᾷ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του τὸν ἔκανε νὰ ἐπιζητῇ τὸν πλανεμένον καὶ μπλεγμένον στὰ δίχτυα τοῦ σατανᾶ. Διάβαζε στὸν Μ. Βασίλειο,

«*χρὴ γὰρ ζῆλον (ἔχειν τὸν πνευματικόν) ὑπὲρ τῆς τοῦ Θεοῦ δόξης ἀτιμαζομένης ἐν τῇ τῆς ἐντολῆς παραβάσει ἐπιδεικνύμενον, εὐσπλαχνίαν δὲ φιλαδελφείας ὑπὲρ τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σωτηρίας ἔχοντα, κινδυνεύοντος ἐν τῇ ἁμαρτία...*» (Ὅροι κατὰ πλάτος),

καὶ τὸν φτέρωνε ψυχικὰ καὶ σωματικὰ διὰ τὶς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν.

Ὅλες οἱ μαρτυρίες συγκλίνουν καὶ τὰ περιστατικὰ ὁμολογοῦν ὅτι ἦταν καὶ βαθὺς γνώστης τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ κανόνιζε θαυμάσια τοὺς ἐξομολογουμένους, ἔτσι ὥστε νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ στὴν δύσκολη πνευματικὴ πορεία.

«*τὸν τὴν ἰατρικὴν ἐν πνεύματι ἐπιστήμην ἐπιδεικνύμενον πρότερον χρὴ τὴν τοῦ ἡμαρτηκότος διάθεσιν ἐπισκέπτεσθαι καὶ εἴτε πρὸς υἰγιάν νεύει ἢ τουναντίον διὰ τῶν οἰκείων τρόπων προκαλεῖται καθ' ἑαυτοῦ τὸ ἀρρώστημα...* καὶ οὕτω τὸν ἔλεον κατ' ἀξίαν ἐπιμετρεῖν»
(PB' κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου).

Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεὸ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῶν μυστηρίων ἔδινε τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν χάριν τῆς διακρίσεως καὶ ἀργότερον τῆς διορατικότητος, ὥστε νὰ διακρίνῃ καὶ διαγινώσκῃ τὴν ἀσθένεια τῆς ψυχῆς καὶ νὰ δίνῃ τὴν κατάλληλην θεραπεία· «*ἐκτενωῶς τοῦ Κυρίου δεόμενος (λέγει ὁ Νικηφόρος Χαρτοφύλαξ) δοθῆναι σοὶ παρ' Αὐτοῦ γνώσεως καὶ διακρίσεως χάρισμα*».

Ἔτσι ἡ ἀγνή ζωὴ του, ἡ ἐσωτερικὴ καθαρότης καὶ ἡ πνευματικὴ ἐργασία τὸν ἀνέδειξαν θαυμάσιον Πνευματικὸν πατέρα μέσα στὴν ἀγκάλῃ τοῦ ὁποῖου ἀνεπαύοντο οἱ κουρασμένοι καὶ πληγωμένοι τῆς ζωῆς. Παρεδόθησαν τὰ ἐξῆς περιστατικὰ:

Α΄

Κάποιος νέος εὐσυνειδητος εἶχε συνεταιρισθῆ μὲ ἓνα μεγαλέμπορο μὲ τὸν ὁποῖο συνεργάζοντο ἀρμονικά. Κρατοῦσε ὅμως ἐλάχιστα χρήματα κρυφὰ ἀπὸ τὸν συνεταῖρον μὴ τυχόν κατὰ τὸν ἰσολογισμὸν βρεθῆ ἑλλιπῆς. Ὅταν ἐξομολογήθῃ στὸν ἱερέα του δὲν φανέρωσε τὴν παράβασιν αὐτῆ, καὶ αὐτὸ τὸν ἔκανε

ἀνήσυχο. Φίλος του πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸ συμβάν τὸν παρακίνησε νὰ ἐξομολογηθῆ στὸν Ἅγ. Παναγῆ Μπασιά. Ὁ νέος ἐδέχθη καὶ πῆγαν μαζί. Ὁ φίλος πλησιάζει τὸν Ἅγ. Παναγῆ καὶ τοῦ ὁμιλεῖ διὰ τὸν νέον ὅτι θέλει νὰ ἐξομολογηθῆ. Ὁ Ἅγιος σὰν διορατικὸς Πνευματικὸς πρὶν ἀκόμη ἀκούσῃ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ νέου λέγει. «Ἡ ἐξομολόγησις πρέπει νὰ γίνεται ἀληθινῆ καὶ νὰ μὴν κρύπτεται τίποτε. Τὰ χρήματα εἶναι διὰ τὰς χρείας». Ὁ νέος πού παρακολουθοῦσε τὴν συνομιλίαν καὶ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ἅγ. Πνευματικοῦ κατανόησε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς του. Ἐξομολογήθη καθαρὰ καὶ ἐφανέρωσε στὸν συνέταιρό του τὴν ἐκτροπὴ καὶ εἰρήνευσε.

Β'

Κάποιος διάσημος ἱεροκήρυξ μὲ γνῶσι πολλή καὶ εὐγλωττία, ἀλλὰ καὶ ἐγωισμό, ἐπισκέφθηκε τὸ Ληξοῦρι διὰ νὰ συναντήσῃ νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐξομολογηθῆ στὸν Ἅγιο Παναγῆ. Πῆγαινε στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα στὸν Πλατὺ Γυαλό. Λίγο πρὶν φθάσει ὁ ἱεροκήρυξ στὸ μοναστήρι, ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἔφυγε ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ τράβηξε κατὰ τὴν μονὴ Κεχριῶνος. Τὸν ἀνεζήτησε καὶ τοῦ εἶπαν μόλις ἔφυγε. Πράγματι τὸν εἶδε πού ἐβάδιζε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἐφθασε στὸν Κεχριῶνα ἀλλὰ δὲν στάθηκε ἐκεῖ προχώρησε πρὸς τὰ πάνω. Ὁ ἱεροκήρυξ τὸν ἀκολούθησε ταχύνοντας τὸ βῆμα ἀλλὰ ἀδύνατον νὰ τὸν φθάσῃ. Κουρασμένος καὶ ἀποκαμωμένος τοῦ φωνάζει «Γέροντα θέλω νὰ σὲ ἰδῶ νὰ τὰ ποῦμε» καὶ ὁ Ἅγιος γυρίζει καὶ τοῦ λέει «πήγαινε, πήγαινε, νὰ λειτουργῆς καὶ νὰ κηρύττῃς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μὲ ταπεινώσει», καὶ συνέχισε τὸν δρόμον του. Ὁ ἱεροκήρυξ μὴ μπορῶντας νὰ ἀκολουθήσῃ γύρισε διδαγμένος. Τὰ λόγια τοῦ Πνευματικοῦ ἔγιναν ἡ σωτηρία του.

Γ'

Παρεδόθη καὶ τὸ ἐξῆς περιστατικὸ. Ὁ Μητροπολίτης, (πιθανῶς ὁ Σπυρίδων Κοντομίχαλος) ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἐτοιμαζόταν

νὰ πάῃ τὴν ἐπομένη στὸ Ληξοῦρι νὰ συναντήσῃ τὸν Παπᾶ-Μπασιά νὰ συζητήσῃ καὶ νὰ ἐξομολογηθῆ. Εἶπε στὸν συνοδό του πρωῖ-πρωῖ νὰ βρῖσκεται στὴν Μητρόπολι διότι θὰ πάνε κάπου, χωρὶς νὰ τοῦ προσδιορίσῃ τὸν τόπον. Πέρασε ἡ βραδυά. Λίγο πρὶν ξημερώσῃ κτυπάει ἡ θύρα τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ ἐμφανίζεται ὁ ἱερεὺς Παναγῆς Μπασιάς. Βάζει μετάνοια στὸν Ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λέγει. «Νὰ ἦρθα. Δὲν εἶναι σωστό ὁ Ἀρχιερέας νὰ πηγαίνη στὸν ἱερέα ἀλλὰ ὁ ἱερεὺς στὸν Ἀρχιερέα. Τὶ μὲ θέλεις;». Καταλαβαίνετε τὴν ἐκπληξιν τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος ἀκόμη περισσότερο ἐσεβάσθη τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ. Τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸν λόγον. Ἐξομολογήθη ὁ Ἀρχιερεὺς. Ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἐφίλησε τὴν δεξιὰ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ συνέχισε τὸν δρόμον του καὶ τὸ σωτήριον ἔργον του.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντισταθῆ σὲ τέτοια ἀγαθὴ ἐπίθεσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ δὲν ἐγκαταλείπεις τὸν ἑαυτὸν σου ὀλόκληρον σὲ τέτοιον πνευματικόν;

Στὸν Παπᾶ-Μπασιά ἐμπιστεύθηκε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς Καλλιγᾶς ὅταν ἐξελέγη Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ ἐγκατεστάθη στὸ νησί, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἱερεῖς εἶχαν πνευματικὸ ὁδηγὸ τὸν Παπᾶ-Μπασιά καὶ τοὺς ὁδηγοῦσε μὲ ἀκρίβεια εἰς τὰ τῆς Ἱερωσύνης. Σῶζεται μέχρι τώρα ἡ φήμη αὐτὴ καὶ πολλὰ διηγοῦνται οἱ παλαιότεροι ἱερεῖς τοῦ νησιοῦ.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ ἁμαρτία πού ταράσσει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καὶ τὰ δύσκολα καὶ θλιβερά περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ἀσθένειες, οικονομικὲς δυσκολίες, θάνατοι κλπ. Ὅλα αὐτὰ ὅταν ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔχει βάθρα πίστεως γερά; ὁδηγοῦν σὲ ἀπαγοήτευσιν πού γίνεται αἰτία πολλῶν κακῶν· θυμῶν, ὕβρεων, βλασφημίας, αὐτοκτονίας. Ὁ Παπᾶ-Παναγῆς γνωρίζει ὅλα αὐτὰ καὶ παρηγορεῖ τίς ψυχές. Γίνεται τώρα ὁ ὁδηγητής, ὁ Κυβερνήτης. Νὰ ἔνα τέτοιο περιστατικὸ πού τὸ κατέθεσε αὐτήκοος μάρτυς, ὅπως τὸ ἤκουσε ἀπὸ τὸν πατέρα του.

«Εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἓνα βράδυ καθήμενος ἐξωθι τοῦ καταστήματος τοῦ πατρός μου διατηροῦντος χρυσοχοεῖον εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν Ληξουρίου, εἶχαν συγκεντρωθῆ μερικοὶ φίλοι τοῦ πατρός μου, ὅλοι ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ πρόκριτοι τῆς πόλεως μας, κατὰ τὸ πλεῖστον ἡλικιωμένοι, συζητοῦντες διάφορα θέματα. Τοῦτο ἐγένετο κάθε βράδυ. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο περιεστράφη ἢ συζήτησις περὶ τὴν Ἁγιότητα καὶ τὰ θαύματα τοῦ Παπᾶ-Μπασιά. Ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχε νὰ διηγηθῆ καὶ ἀπὸ ἓνα θαῦμα. Ὁ ἀείμνηστος πατήρ μου τότε διηγήθη ἓνα καταπληκτικὸν θαῦμα τοῦ Παπᾶ-Μπασιά, τὸ ὁποῖον ἐζησεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Παπᾶ-Μπασιά ὁ πατήρ τοῦ πατρός μου — παπποῦς μου — Βασίλειος Δρακόπουλος Πρωτοψάλτης καὶ συνθέτης πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀσμάτων. Τὸ θαῦμα ἔχει ὡς ἐξῆς.

Εἰς τὸ Ἄργοςτόλιον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Παπᾶ-Μπασιά ζοῦσε μία οἰκογένεια ἀρχοντικὴ καὶ πολὺ πλουσία, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας, ἦτις ἀπετελεῖτο ἀπὸ τέσσερα ἄτομα, τὸν σύζυγον τὴν σύζυγον καὶ δύο ἄρρενα τέκνα. Οἰκογένεια λίαν εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος, ἀκόμη περισσότερον ἡ Κυρία τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτο πλήρης ἀγαθοεργῶν πράξεων.

Μετὰ πάροδον ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ σύζυγος καὶ ἔμεινε ἡ χήρα μὲ τὰ δύο τέκνα τῆς. Αὕτη ἐπεδόθη εἰς τὸ νὰ διαπαιδαγωγῆ καὶ νουθετῆ τὰ τέκνα τῆς ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον, συνάμα ἐπεξέτεινε τὴν ἀνθρωπιστικὴν δρᾶσιν τῆς, βοηθοῦσα κάθε πτωχόν, ἐπισκεπτομένη ἀσθενεῖς καὶ βοηθοῦσα αὐτούς, ἐπισκεπτομένη ἀσθενεῖς εἰς νοσοκομεῖον καὶ καταδίκους ἐν φυλακαῖς, βοηθοῦσα καὶ νουθετοῦσα αὐτούς πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ὅταν τὰ τέκνα τῆς ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν τὸ μὲν πρῶτον εἰς 21 ἐτῶν, ἓνα βράδυ καθήμενοι μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν τραπεζαρίαν, τὸ πρῶτον τέκνον ἠσθάνθη ἓνα ἰσχυρὸν πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀμέσως ἔπεσε κάτω ἀναίσθητον, τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ κρεβάτι καλέσαντες πάραντα τὸν ἱατρὸν, οὗτος διεπίστωσε σοβαρωτάτην κατάστασιν, προετοιμάσας τὴν Κυρίαν διὰ τὸ μοιραῖον. Ἡ κυρία ἀκούσασα αὐτὰ πού τῆς εἶπεν ὁ ἱατρὸς κατέφυγε εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς οἰκίας τῆς καὶ γονυκλινῆς ὄλην τὴν νύκτα ἐδέετο εἰς τὴν Παναγίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ τῆς. Τὸ πρωὶ δυστυχῶς

ἀπεβίωσεν τὸ παιδί τῆς. Αὕτη παρ' ὄλο τὸ πένθος καὶ τὴν μεγάλη λύπην ἐξ ἧς κατείχετο, συνέχισε τὴν χριστιανικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ δρᾶσιν τῆς. Μετὰ πάροδον ὅμως ἐνὸς ἔτους, ἓνα βράδυ εὐρισκομένη πάλιν μετὰ τοῦ ἐτέρου υἱοῦ τῆς εἰς τὴν τραπεζαρίαν βλέπει ἀπροόπτως τὸ παιδί τῆς νὰ βγάξῃ μίαν κραυγὴν πόνου καὶ νὰ πίπτῃ κάτω ἀναίσθητο ὅπως καὶ τὸ πρῶτο τῆς παιδί. Ἀμέσως κάλεσε τὸν ἱατρὸν ὅστις διεπίστωσε τὴν ἰδίαν περίπτωσιν μὲ τὸ πρῶτο τῆς παιδί, ἀποφανθεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἐλπίς διασώσεως αὐτοῦ. Αὕτη κλαίουσα καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ εὐρισκομένη κατέφυγεν πάλιν εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς οἰκίας τῆς καὶ γονυκλινῆς ὄλην τὴν νύκτα μετὰ δακρῶν παρεκάλει τὸν Θεόν, τὴν Παναγίαν, καὶ τὸν Ἅγιον Γεράσιμον ὅπως σώσουν τὸ παιδί τῆς καὶ λόγῳ τῆς χριστιανικῆς τῆς δράσεως τὴν λυπηθοῦν καὶ ἀποδώσουν πλήρως τὴν υἰεῖαν τοῦ παιδιοῦ τῆς. Δυστυχῶς τὴν ἐπομένην πού ἦλθεν ὁ ἱατρὸς διεπίστωσε τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς.

Τότε ἡ Κυρία ἐκμανεῖσα μετεβλήθη εἰς θηρίον ἀνήμερον, παύσασα τελείως τὴν προηγουμένην δρᾶσιν τῆς, ὑβρίζουσα συνεχῶς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀγίους μὴ δεχομένη κανένα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἔδωσε δύο φωτογραφίας τῶν παιδιῶν τῆς εἰς καλὸν ζωγράφον νὰ τῆς φτιάξῃ τὰ δύο πορτραῖτα εἰς φυσικὸν μέγεθος, τὰ ὁποῖα ὅταν ὁ ζωγράφος τῆς παρέδωσεν αὕτη τὰ ἐπλαίσωσε μὲ πολυτελῆ πλαίσια καὶ ἐκκενώσασα τῶν ἐπίπλων τὸ σαλόνι τῆς τὰ ἐκρέμασεν εἰς τοὺς δύο τοίχους τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, καλύψασα αὐτὰ δι' ὑφάσματος — τοῦλι — τοποθετήσασα κάτωθεν αὐτῶν ἀπὸ ἓνα κηροπήγιον μὲ μίαν λαμπάδα τὰς ὁποίας κάθε τόσον ἤναπτε καὶ ἀτενίζουσα τὰ τέκνα τῆς συζητοῦσε μὲ αὐτά.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Παπᾶ-Μπασιάς ἐμβὰς εἰς πλοιάριον ἀπὸ ἐκεῖνα πού τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκτελοῦσαν τὸ πέρασμα Ληξουρίου- Ἄργοςτολίου ἐπῆγε εἰς Ἄργοςτόλιον. Ἐξελθὼν τοῦ πλοιαρίου μὲ τὴν ράβδον του σιγὰ σιγὰ ἐπήγαινε κατευθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας αὐτῆς. Φθάσας ἐκεῖ ἐκτύπησε τὴν θύρα, βγήκε εἰς τὸ παράθυρον ἡ Κυρία καὶ ἰδοῦσα τὸν Παπᾶ-Μπασιά τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε ἐξεμάνη, ὑβρίζουσα αὐτὸν μὲ τὰς χυδαιοτέρας φράσεις. Ὁ Παπᾶ-Μπασιάς δίχως νὰ ταραχθῆ ἤρεμα ἤρεμα τὴν παρακάλεσε διὰ τρίτη φοράν νὰ τοῦ ἀνοίξῃ

πού ήθελε κάτι νά τής πῆ. Αὐτή ἔτι περισσότερο συνέχισε νά τὸν ὑβρίζη. Τότε ὁ Παπᾶ-Μπασιάς εἶπε: «ἡ μοῦ ἀνοίγεις ἡ ἀνοίγω» καὶ μὲ τὴν ράβδο τοῦ ἔκανε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τὴν πόρταν ἥτις αὐτομάτως ἤνοιξε καὶ ἤρχισεν ὁ Παπᾶ-Μπασιάς νά ἀνέρχεται τὴν κλίμακα.

Ἡ Κυρία ἰδοῦσα αὐτὸ πού ἔγινε ἔμεινεν ἄφωνος μὴ δυναμένη νά ἐκστομίση οὔτε λέξιν. Ὁ Παπᾶ-Μπασιάς προχώρησε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σαλόνι (ἀσφαλῶς Θεία βουλήσει) εἰπὼν εἰς τὴν Κυρίαν νά τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ σαλονιοῦ καὶ λέγει εἰς τὴν Κυρίαν κάθισε εἰς τὴν γωνίαν καὶ θά ἰδῆς κάτι πού δὲν τὸ περίμενες. Σταθεὶς ἐπ' ὀλίγον εἰς προσευχὴν ὁ Παπᾶ-Μπασιάς βλέπει ἡ Κυρία νά σηκώνονται τὰ δύο σκεπάσματα τῶν εἰκόνων τῶν παιδιῶν τῆς καὶ νά κατέρχονται ζωντανὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, νά ἐξάγουν ταυτοχρόνως δύο περιστροφὰ, ταυτοχρόνως νά πυροβολῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ οἱ δύο ταυτοχρόνως νά πίπτουν νεκροὶ ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Κατόπιν τοῦ γεγονότος τούτου εὐρέθησαν τὰ πορτραῖτα ὡς πρότερον σὰ νά μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε.

Ἡ Κυρία ἄφωνος καὶ τρομαγμένη παρακολουθοῦσε τὰ διατρέξαντα καὶ τότε ὁ Παπᾶ-Μπασιάς τῆς λέγει, Κυρία μου ὁ Θεὸς διὰ νά σέ ἀγαπᾷ σέ φύλαξε νά μὴ ἰδῆς αὐτὸ πού εἶδες τώρα καὶ ἐπῆρε μαζί του τὰ δύο τέκνα σου διὰ φυσικοῦ θανάτου, διότι τὰ δύο σου τέκνα εἶχαν ἀγαπήσει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γυναῖκα καὶ ἐπρόκειτο νά σκοτωθοῦν διὰ τοῦ τρόπου πού εἶδες δι' αὐτήν. Ὡς ἐκ τούτου νά μεταμεληθῆς καὶ νά εὐχαριστῆς τὸν Θεὸν καὶ νά συνεχίσῃς τὴν προτέραν σου χριστιανικὴν δρᾶσιν. Πραγματικὰ αὐτὴ μεταμεληθεῖσα ἐπεδόθη ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὴν προτέραν τῆς δρᾶσιν καὶ εἰς μεγαλυτέραν κλίμακα.

Γεράσιμος Δρακόπουλος»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα περιστατικὰ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Ἅγιος Παναγῆς Μπασιάς εἶχε κατακτήσει τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς διακρίσεως, «ἥτις ἐνυπάρχει μόνοις τοῖς καθαροῖς τῆ καρδίας, τῷ σώματι καὶ τῷ στόματι» (Ἰωάννης τῆς Κλίμακος).

Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς δὲν θά ζήλευαν τὴν χάριν αὐτῆν; Ἄνοικτος δρόμος ἀλλ' ἀνηφορικός. Ἄς τὸν ἀνεβοῦν καὶ θά φθάσουν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν θεωρίαν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφελιμωτέραν διακονίαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν.

Καὶ ὁ ἐγκωμιαστὴς Ἀρχιεπίσκοπος Καλλιγᾶς θά πῆ στὸν ἐπικηδεῖό του:

«περιήρατο ζητῶν τοὺς ἐκ τῆς Ἱερᾶς μάνδρας ἀπομεμακρυσμένους οὓς παντοίοις μέσοις προσεπάθει, ἵνα ἐκεῖσε ἐπαναφέρῃ γενόμενος κατὰ τὸν Ἀπόστολον «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα»... καθὼς δὲ ἀκούμαντός τις καὶ ἀσφαλῆς λιμὴν πρόσφορος τυγχάνει πρὸς σωτηρίαν εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως, καὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς. Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ φιλεύσπλαχνος καὶ εὐεργετικὴ τοῦ ἱερέως Μπασιά δεξιὰ ὠρέγετο ἀνεξαιρέτως εἰς ἅπαντας τοὺς εἰς αὐτὸν προστρέχοντας καὶ ἐκζητοῦντας τὴν ἴασιν τῶν κατεχόντων αὐτοὺς δεινῶν καὶ τὴν ἀνακούφισιν ἐκ τῶν συνεχουσῶν θλίψεων».

11. «Σκόλοψ τῆ σαρκί» «Κατὰ Χριστὸν σαλός»

Ὁ Ἅγ. Παῦλος γράφει «καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων... ἐδόθη μοι σκόλοψ τῆ σαρκί, ἄγγελος σατανᾶ, ἵνα μὲ κολαφίσῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι» (Β' Κορ. ΙΒ', 7).

Εἶναι γνώρισμα ὄλων τῶν Ἁγίων ἡ θλίψις, ὁ πόνος. Ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα τοῖς ἴχνησι αὐτοῦ ἐπακολουθήσωμεν. (Α' Πέτρου Β', 21).

Εἶναι εὐκόλον ὁ ἄνθρωπος ὁ χαρισματοῦχος νά πλανηθῆ ἀπὸ τὸν πανοῦργον διάβολον. Καὶ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀγκιστρώνεται εἶναι ὁ ὕφαλος τῆς κενοδοξίας. Σὰν ἀντίβαρο τῆς ἀνόδου καὶ τῶν ποικίλων χαρισμάτων πού δίδονται στὸν Ἅγιο καὶ τὸν κάνουν περιβλεπτο ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει διαφοροὺς θλίψεις, πού δείχνουν τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων. Ἐτσι φυσικὰ ὁ Ἅγιος ἐννοεῖ ὅτι ὁ πόνος εἶναι ὁ καλύτερος ὁδηγὸς διὰ τὸ «βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως» τὸ πολίτευμα τῆς ἀνω Ἱεροῦσαλήμ. Θά ἦταν περιττὸ νά ἀναφερθοῦν παραδείγματα Ἁγίων.

Ὁ Ἅγ. Παναγῆς ἑορτάζει
7 Ἰουνίου

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄ Τῆς ἐρήμου πολίτης...

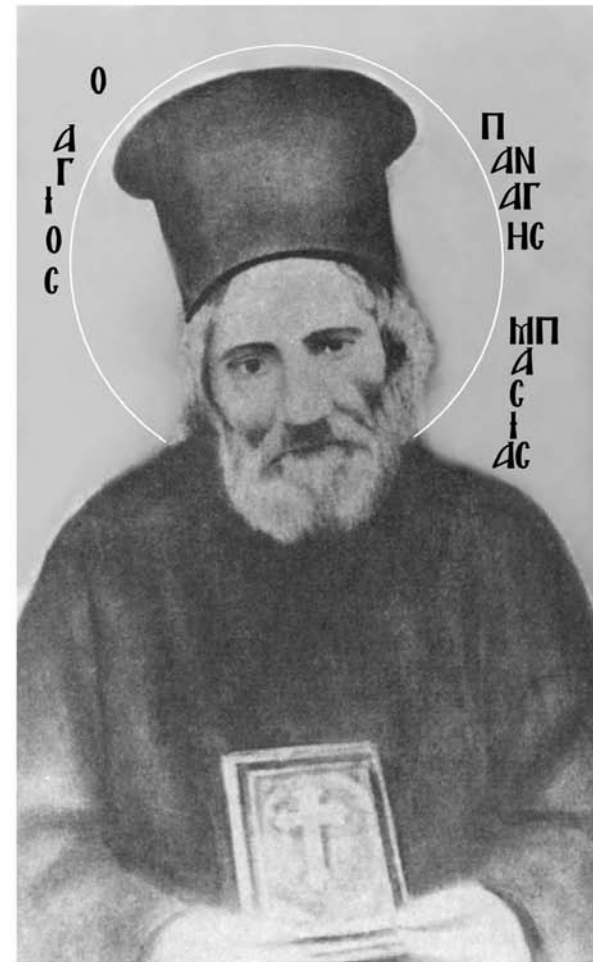
Ληξουρίου τὸν γόνον, Ἱερέων τὸ καύχημα, τῆς Κεφαλληνίας φωστῆρα νεοφανῶς ἀνατείλαντα, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις ΠΑΝΑΓΗΝ, τὸν μύστην τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, ἐμφανῶς κεκοσμημένον προφητικῶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματι. Διὸ τὸν δοξάσαντα αὐτὸν λαμπρῶς ἀντιδοξάσωμεν, ἵνα εὐρωμεν χάριν καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Κοντάκιον Ἦχος γ΄ «Ἡ Παρθένος σήμερον»

Χαρμοσύνοις ἄσμασι, Κεφαλληνία ἡ νῆσος, συγκαλεῖται σήμερον τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, ἔρεισμα τῆς Ἐκκλησίας ἀνευφημῆσαι, σέμνωμα νεοφανέντα Ὁρθοδοξίας, Παναγῆν τὸν Θεηγόρον, Χριστοῦ τὸν μύστην καὶ ταύτης ἀγλαΐσμα.

Μεγαλυνάριον

Τὸν τοῦ Ληξουρίου γόνον λαμπρόν, Ὁρθοδόξων κλέος Ἱερέων ὑπογραμμόν, τῆς Κεφαλληνίας ἀγλαΐσμα τὸ νέον, τὸν Παναγῆν τὸν Θεῖον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ὁ ΑΓ. ΠΑΝΑΓΗΣ ΜΠΑΣΙΑΣ (Παπα-Μπασιαῖς).